

Identita Jozef Tóth

Sú niektoré životu dôležité otázky, ako: ČO JE PRAVDA O BOHU? Odkiaľ sme, kam kráčame? ČO JE PO SMRTI? Kde chceš tráviť večnosť? Čo mám robiť, aby som bol spasený? A podobné...

Takou istou dôležitou otázkou je aj otázka identity: **KTO SOM JA?** Aká je moja identita?

Bez zodpovedania týchto otázok ľudia sú ako tuláci, ktorí nevedia, kam kráčajú, prečo žijú. AVŠAK my, ktorí sme z milosti Božej na tieto otázky v Božom Slove našli odpoveď, sme pútnici, ktorí máme cieľ a vieme, kam kráčame. Sme cieľavedomí ľudia! JE TO TAK?!!! Aj Ty?

IDENTITA znamená totožnosť, uvedomovanie si totožnosti. Kto som ja, kto si ty?

O identite sa často hovorí v kázňach. Väčšinou v tom zmysle, aby sme si uvedomili, kto sme v Kristovi, aké práva a privilégia máme. Tiež sa hovorí aj v tom zmysle, že s negatívnymi slovami môžeme útočiť na identitu jeden druhého, alebo rodiča môžu zraňovať svoje deti, poškodzovať ich sebaúctu či sebahodnotenie a tak zdeformovať ich identitu. Vďaka Bohu, ja som mal milujúcich rodičov, ktorí ma neponižovali. Zranenia však som dostával aj ja, napríklad od spolužiakov... vtedy ma to bolelo, lebo som ešte nevedel, kto som v Kristovi. Keď som uveril, niektorí ľudia to považovali za bláznovstvo a mňa za blázna, ale už mi to nevadilo, pretože som vedel, kto som v Kristovi.

Chcel by som hovoriť o niektorých druhoch identity a o nebezpečenstvách straty identity.

KTO SOM JA?

1) PREDOVŠETKÝM SOM ČLOVEK. Žalmista v Žalme 8. verš 5-7 s úžasom sa spýta: „Čo je smrteľný človek, že pamätáš na neho, a syn človeka, že ho navštevuješ! Učinil si ho málo menším než je Boh; korunoval si ho slávou a čťou. Učinil si ho vládcom nad dielami svojich rúk; všetko si položil pod jeho nohy.“ Človek je „majstrovské dielo“ Božích tvorivých skutkov. Bol stvorený na obraz Boží, aby bol korunou slávy stvorenia. Je zvrchovaným nad všetkým stvorenstvom.

Pri stvorení ostatného tvorstva Boh vyzýval k spoluúčinkovaniu zem, aby vydala trávu, stromy, hovädá a plazy... (1M 1:11,24). Pri stvorení človeka Boh jednal inak. S láskou sa sklonil k tej hlinenej nádobe a vdýchol do nej zo svojho Ducha, ducha života a tak sa stal človek živou dušou. (1M 2:7). Tak bezprostredne, zblízka a osobne sa Boh nezaoberal ani s jedným zo stvorení. Tak vyjadril svoju lásku k človeku a túžbu po obecenstve s ním.

Som Božím stvorením! Nie som dielom náhody! „Ty si ma utkal v živote mojej matky“. (Ž 139:13). **Nie som výplodom vymyslenej Darwinovej evolúcie!** Nie som potomkom opíc! Som človek!

Nie som ani Boh! Niektorí ľudia sa správajú, akoby boli bohmi. Dokonca aj niektorí kazatelia... Nie som ani diabol! Ani diablov syn! Pán Ježiš Kristus niektorým náboženským vodcom povedal: „Vy ste z otca diabla.“ Váš otec je diabol! (Jn 8:44).

Aj Boh má svoju identitu. Náš Boh nie je len jeden z mnohých tzv. bohov a božstiev, ale jediný pravý, živý Boh – Boh Biblie, Otec Pána Ježiša Krista.

Človek bol stvorený na Boží obraz, ale pre hriech tento obraz Boží stratil. Stratil svoju identitu. Nevie kým je, hľadá samého seba, hľadá sebarealizáciu, naplnenie svojej prázdnoty. V tomto neustálom zhone, trápení ešte aj v šedinách stále má ten neuspokojivý pocit: „Som niečím, ale neviem, čím som, nie som tým, čím som. Musím nájsť seba.“ Pretože človek stratil svoju identitu.

Pre pád do hriechu identita človeka je blúdiaci sa HRIEŠNIK! Nie je to lichotivé tvrdenie, je to ponižujúce, ale pravdivé. Iz 53:6 - „My všetci sme zblúdili ako ovce; každý z nás sme sa obrátili na svoju vlastnú cestu...“ **Znovuzrozením, skrze biblické pokánie a vieru v Ježiša Krista však identitu Božieho dieťaťa môže získať späť...** „pretože Hospodin uvalil na neho nepravosť všetkých nás.“ Takto sa stáva z hriešnika ospravedlnený hriešnik, Božie dieťa!

2) POHLAVNÁ IDENTITA. Kto som ja? – Som muž! Nie som žena!

V poslednej dobe diabol všemožne sa snaží zmiešať pohlavia a skrz transgender ideológiu útočí, hlavne na pohlavnú identitu detí, hovoriac, že „*nech si deti svoje pohlavie vyberú a eventuálne zmenia, podľa toho, ako sa budú cítiť*“. Keď ešte ako deti, napr. chlapci sa správajú dievčensky, obliekajú sa, češú sa ako dievčatá alebo dievčatá sa správajú chlapčensky, obliekajú sa, češú sa ako chlapci, to sa dá snáď ešte pochopiť, i keď tu rodičia majú za úlohu a zodpovednosť pestovať v nich vedomie totožnosti, identitu, že „*Ty si chlapec! Nesprávaj sa ako dievča!*“ Alebo: „*Ty si princezná!*“

Avšak sú tínedžeri, alebo aj dospelí ľudia, ktorí nevedia, či sú chlapcami, mužmi, alebo dievčatami, ženami, a podľa toho aj sa správajú. Je to chorobný stav, strata identity, ktorá môže viesť k úplnému rozpolteniu totožnosti, k schizofrénii, keď človek naozaj nevie, kto vlastne je. Podľa transgender ideológie človek sa nerodí ako muž alebo žena, ale ako nejaké neutrálne pohlavie, i keď disponuje s mužskými či ženskými biologickými danosťami. Základným právom človeka je, aby si určil alebo zmenil svoje pohlavie a spôsob svojich sexuálnych vzťahov.

Uznávam, že v niektorých prípadoch môže sa stať, že deti sa narodia s rôznymi fyziologickými deformáciami, poruchami chromozómov a s inými postihnutiami. Nie som odborník, ale tak isto si viem predstaviť, že sú novorodenci, ktorých pohlavnosť – pre nejaké hormonálne alebo genetické poruchy – nie je jednoznačná (intersexualita). Ale to **sú naozaj veľmi zriedkavé prípady**, ako „siamské“ dvojčatá. Na tieto smutné prípady neviem dať vysvetlenie, avšak myslím si, že podiel môže mať na tom príbuzenstvo rodičov ako aj prechemizovanosť našej doby (antikoncepcia, lieky, chemikálie).

Okrem týchto zriedkavých prípadov ľudia sa rodia ako chlapci a dievčatá. Ich pohlavie určuje to, čo má dieťa medzi nohami. To je dané! Stvoriteľ sa o tom takto rozhodol. Tak ako v Biblii čítame: „*Boh stvoril človeka na svoj obraz, na obraz Boží ho stvoril, mužské a ženské pohlavie ich stvoril.*” (1M:27). Pod vplyvom viacerých faktorov (vplyv rodinného prostredia, výchovy, vplyv kamarátov, zlej spoločnosti, médií, influencerov sociálnych sietí, tlaku transgender filozofie a propagandy LGBTI-lobby) táto identita sa môže vychýliť z rovnováhy Božieho poriadku, čo spôsobuje poruchy identity.

Porucha identity nie je zdravý, ale chorobný stav. Žeby človek nevedel o sebe, či je muž alebo žena? Nech sa postaví pred zrkadlo bez šiat! Keby niekto súc mužom, o sebe by tvrdil, že je žena, to je chorobný, schizofrenický stav, ktorý môže viesť k úplnému rozpolteniu totožnosti, keď človek naozaj nevie, kto vlastne je. V krajnom prípade niekto môže si domýšľať, že je napr. Kleopatra alebo Napoleon.

Tento stav je následkom odmietnutia Boha, kvázi Božia odpoveď. Rim 1:18-28, zvlášť 26-28. verše hovoria o tom, že „*pretože ľudia hoci mohli poznať Boha, neoslavovali Ho ako Boha, ani mu neďakovali, ... a zatemnilo sa ich nerozumné srdce, hovoriac o sebe, že sú múdri, stali sa bláznami a zamenili slávu neporušiteľného Boha za podobnosť obrazu porušiteľného človeka i vtákov i štvornohých tvorov i zemeplazov. Preto ich aj Boh vydal v žiadostiach ich srdca do nečistoty...*“

Pretože ľudia Boha odmietli, Boh ich vydal zlým duchovným mocnostiam na nečisté pohnútky a neprirodzené sexuálne hanebnosti. Aj podľa slov apoštola Pavla o posledných (dnešných) časoch (2Tes 2:10-12) Boh dopustí na ľudí ducha zvodu a bludu, aby neuverili pravde, pretože si obľúbili lož a nepravosť (nepravdu). Môžeme za to obviňovať Boha? On je na vine? Nie, ale ľudia, ktorí neprijímali /neprijímajú/ milovanie pravdy na svoje spasenie, ale mali/majú záľubu v nepravde.

A preto hľadanie, poznanie, milovanie a nasledovanie pravdy je veľmi dôležité!

Stvoriteľ človeka, Zákonodarca, Ustanoviteľ manželstva a rodiny pre jeho fungovanie určil aj poriadok. V rodinách, kde sa tento Boží poriadok uskutoční, vládne láska, radosť, pokoj, požehnanie a harmónia. Odtiaľ deti neutekajú preč a každý vie, kto je kto a aká je jeho úloha.

Boží poriadok je nasledovný: Boh stvoril človeka za muža a ženu, dve odlišné pohlavie. Muž a žena pred Bohom sú rovnocenní, majú však odlišné fyziologické a psychické danosti a funkcie. Boh dal mužovi vodcovskú úlohu v rodine, v spoločnosti, v cirkvi. Pretože žena podľa svojich daností predsa je tou „*slabšou a jemnejšou nádobou*“, nie len potrebuje, ale aj si nárokuje mužské vedenie. Očakáva od svojho manžela, aby zobral na seba bremeno zodpovednosti vedenia a rozhodovania. To pre ženu nie je ponižujúce, ale znamená ochranu a nosenie ľahšej polovice spoločných bremien.

Podľa Biblie autoritou, „hlavou“ ženy je muž. V praktickom živote táto autorita sa uplatňuje a funguje len vtedy, ak muž uzná, že jeho „hlavou“ je Kristus. Tak ako Kristus sa podrobil Otcovej vôli a autorite, **muž má autoritu len vtedy, keď sa poddáva Kristovej vôli a autorite**. Mnoho žien uznáva, že jej muž je hlavou, ale s určitou výhradou: „*Ty si hlava, ale ja som krk. Hlava sa točí tam, kde ju krk otáča!*“ To nie je celkom tak, totiž krk dostáva impulzy od hlavy, kam sa má otáčať. Povinnosťou muža zas je, aby svoju ženu miloval tak ako Kristus miloval Cirkev. On dal svoj život za ňu. Myslím si, že manželka, ktorej manžel nesie bremeno zodpovednosti za rodinu a ju miluje, rada sa poddáva autorite a vedeniu svojho muža. A mužovi je ľahko milovať ženu, ktorá sa mu poddáva.

Problémy nastávajú vedy, keď muži sa nepoddávajú Kristovej autorite a nenapĺňajú svoju vedúcu úlohu v rodine, v spoločnosti, a ich miesta obsadia ženy. Ženy však od svojej prirodzenosti by si aj nárokovali mužské vedenie, ale keď muži zlyhali, niekto musí viesť rodinu. Viem to zo svojej skúsenosti, že v mnohých rodinách je to tak. A tak muži a ženy nevedia presne, kto vlastne sú a aké sú ich úlohy, preto sú často zmätení ako mravce, ktorých mravenisko bolo zničené.

V poslednej dobe satan sa všemožne snaží tento Boží poriadok postaviť na hlavu tým, že sa snaží rozdiel medzi dvoma pohlaviami vymazať a zmiast', aby v tejto oblasti bol úplný chaos. Preto sa postupne snaží o zrušenie ustanovizne manželstva a rodiny. Preto tak kvitne hnutie LGBTI, ktorých stúpenci majú veľký priestor, aby tento životný štýl propagovali a bojovali za svoje „práva“.

3) NÁRODNOSTNÁ IDENTITA je tiež dôležitá, i keď politici túto otázku často zneužívajú. Kedysi rôzne národy mali určité spoločné charakteristické vlastnosti, ktoré ich v povedomí ľudí pozitívne či negatívne identifikovali. Dnes kvôli globalizácii sveta tieto charakteristiky sú vo väčšine zmazané. Ale aj dnes máme tendenciu ľudí identifikovať a charakterizovať podľa patričnosti k skupine určitého národa, a vnímať ich tak, že všetci členovia skupiny majú podobné vlastnosti. (Např. Čech ako ..., takí sú Česi! Alebo Švajčiari sú presní, ako švajčiarske hodiny, Nemci sú precízni (možno, už to paušálne neplatí!), alebo Angličania, Taliani, Poliaci, Slováci, Maďari a podobne.

Ja som Maďar žijúci na Slovensku už vyššie 50 rokov. Cítim sa za Maďara, i keď možno niektorí moji predkovia boli Slováci. Moja babička mala priezvisko Barancsek (baranček) a možno svoje rodinné priezvisko som zdedil od svojich predkov, ktorí boli „Tóti“ (po maďarsky ľudovo označenie Slovanov, to je Slovincov, Slavóncov-Chorvatov a najmä Slovákov v Uhorsku). Niektorí Slováci či Maďari sú hrdí na svoju národnosť, čo na jednej strane je pozitívne vlastenectvo, ale žiaľ často vedie k vzájomným nepriateľstvám. To však nemá zmysel. Už aj preto, lebo je ťažko nájsť v Karpatskej kotline čistokrvného Slováka, či Maďara, pretože po stáročiach národnosti veľmi sa pomiešali. A to platí aj pre celú Európu. Najmä v posledných rokoch pre veľké migrácie z východných krajín. Nie je raritou nájsť Číňana, Indu, alebo černocha pochádzajúceho z Afriky, ktorý je Maďar či Angličan, pretože v tých krajinách získal občianstvo. Ľudia takto strácajú svoju národnostnú identitu a asimilujú do nového prostredia, kde žijú. Nové prostredie má na nich taký silný vplyv, že stratia svoju pôvodnú identitu. Např. Slováci oveľa skôr asimilujú než Česi. Keď Slováčik ide do Čiech pracovať, za mesiac už nebude hovoriť po slovensky, ale po česky. Ale keď Čech príde na Slovensko, aj po dvadsiatich rokoch bude hovoriť po česky. Keď však idú do Ameriky, či Slováčik, Čech, či Maďar, budúca generácia bude hovoriť už len anglicky. Nedávno bola u nás manželkina sestra z Poľska a jedno z jej dievčat sa narodilo v USA. Ja som sa jej spýtal: „Čo si ty teda? Aká je tvoja identita? Otca máš Poliaka, matku Slovenku, narodila si v Amerike, máš aj americké a poľské občianstvo? Kto si ty vlastne?“ Nakoniec sme sa dohodli na tom, že pretože miluje Pána Ježiša, je občiankou nebeského kráľovstva. **A to je dôležité!** Ja nechcem zdôrazniť politickú stránku tejto národnostnej identity, len chcem s tým znázorniť (neskôr) **riziko asimilácie našej duchovnej identity.**

4) NÁBOŽENSKÁ IDENTITA. Ľudia sú hrdí aj na svoju náboženskú identitu. Budhisti, mohamedáni, židia, aj kresťania. Mnohí sú hrdí na svoju kresťanskú tradíciu, pritom sú kresťania len podľa mena. Mnohí kresťania nevedia, prečo veria tomu, čomu veria. Na otázku „Čomu veríš?“ – odpovedajú: „Ja verím tomu, čomu verí moja cirkev!“ – „A čomu verí tvoja cirkev?“ – „Moja cirkev verí tomu, čomu ja!“ Keby si sa opýtal katolíka, čo znamená, slovo „katolík“, nevedel by to vysvetliť. Možno baptista by vedel vysvetliť, čo znamená slovo „baptista“ – totiž, že bol pokrstený ponorením (baptizo) vo vode. Je mnoho „kresťanov“, ktorí sú kresťanmi len podľa mena. Tak ako raz veliteľ na vojenčine sa opýtal: „Je tu nejaký krajčír? Nech vystúpi!“ – Jeden vojak vystúpil a veliteľ mu hovoril: „Chodte do krajčírskych dielne, tam vám povedia, čo máte robiť!“ – „Ale pán veliteľ, ja mám len meno Krajčír, ale šit' neviem!“

5) DUCHOVNÁ IDENTITA. Božími deťmi sú tí, ktorí s regulárnym znovuzrodením sa dostali do Božieho kráľovstva, prešli s tesnou bránou pokánia a kráčajú po úzkej ceste nasledovania Pána.

Rim 8:16-17 „Sám ten Duch spolu svedčí s naším duchom, že sme deťmi Božími. A keď deťmi, teda aj dedičmi, dedičmi Božími a spoludedičmi Kristovými.“

Ako v tomto verši vidíme, **o identite Božích detí nám svedčí Svätý Duch**. Kto ti povedal, že si Božie dieťa? Pastor? Evanjelista? **ILustrácia** (***)*prevzaté z kázne br. J. Lakatoša*): Jeden (vymyslený) príbeh hovorí tom, že niekde v Afrike bol muž, ktorý sa bál sliepok. Bol to kuriózný prípad, a pretože bol medializovaný, dozvedeli sa o tom psychológovia a vedci v USA, ktorí sa rozhodli odcestovať do Afriky a pomôcť tomu človeku. Keď prišli a cez tlmočníka sa rozprávali s tým mužom, sa dozvedeli, že príčina jeho strachu je v jeho hlave, v jeho myslení. Totiž žil vo vedomí, že on je kukurica, a preto ho sliepky pozobkajú, zjedia. Psychológovia však mu povedali, že „*Ty nie si kukurica, ale si človek!*“ – a on tomu aj uveril. Vedci odišli a on na určitý čas mal pokoj. Po istej dobe však jeho strach zo sliepok ho znovu premohol. Keď sa vedci o tom dozvedeli, znovu ho navštívili a mu povedali: „*Či sme ti nepovedali, že ty nie si kukurica, ale človek!*“ On odpovedal: „*Áno, mne ste to povedali, ale kto to povie sliepkam? Čo, keď sliepky tomu neuveria?*“

Čo si ty? Si Božie dieťa? Kto ti povedal? Evanjelista? Kazateľ? Keď si prešiel tesnou bránou, keď si pod golgotským krížom činil pokánie a prijal Ježiša za svojho Spasiteľa a Pána, **bol to Svätý Duch, ktorý svedčil o Tvojom synovstve**.

Pochopiť svoju duchovnú identitu v Kristu môžeme, ak pochopíme, **kto je Ježiš**. Pán Ježiš sa spýtal aj učeníkov: „*Čo hovoria ľudia o mne? ... A vy čo hovoríte, že kto som ja? Peter odpovedal: Ty si Kristus, Syn živého Boha!*“ (Mt 16:13-16). Potrebujeme pochopiť, **kto je Ten, Ktorý nám sľubuje identitu** Božieho dieťaťa. Pán Ježiš si bol vedomý svojej identity. On vedel, že je Syn Boží a podľa toho aj žil a jednal v každej situácii. S autoritou odolal diablovým pokušeniam na púšti. S autoritou prikazoval nemociam, démonom aj prírodným silám. S tou autoritou vyvolal štvordňové mŕtve telo Lazara z hrobu. Bol si vedomý toho, že je závislý od Otca, ktorému sa podriadil. Jeho identita nebola porušená ani v pokušení na púšti, ani v prenasledovaní, ani na kríži Golgoty. **On je náš vzor, príklad**.

Táto duchovná identita – uvedomovanie si toho, kto som v Kristovi – **nám dáva istotu**. Je to veľmi potrebné, lebo „*...keby trúba vydala neistý zvuk, kto sa bude chystať do boja?*“ (1Kor 14:8). Apoštol Pavol hovorí, že on nebeží a nešermuje na neisto. „*Preto ja teda tak bežím, ako ten, kto nebeží na neisto; tak šermujem päťou, ako nie čo by som bil do povetria...*“ (1Kor 9:26). „*...viem, komu som uveril, aj som presvedčený...*“ (2Tim 1:12). A preto **vyzýva aj Korint'anov na overenie a upevnenie** ich viery: „*Sami seba skúmajte, či ste vo viere, seba skúšajte. Alebo či sami seba neznáte, že Ježiš Kristus je vo vás? Iba ak by ste sa boli nedokázali.*“ (2Kor 13:5). Istotu nám dáva Svätý Duch, keď splníme Božie podmienky, ktorými sú biblické pokánie a viera. „*Keď (my) vyznávame svoje hriechy, (On) verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej neprávnosti.*“ (1Jn 1:9). **Je to pevná skala, na ktorú sa môžeme postaviť** aj v chvíľach pochybovania a satanských útokov! **Keď ja som splnil Božie podmienky, On je verný splniť svoje zaslúbenia! A to dáva istotu!**

Táto duchovná identita nám dáva aj autoritu.

Autorita znamená poverenie, od Boha delegované právo a moc vládnuť, ale zároveň aj službu a zodpovednosť. Po stvorení sveta Boh delegoval človeku autoritu a dal mu moc vládnuť nad celým tvorstvom. Človek pre pád do hriechu túto autoritu stratil. V Kristu Ježišovi však môže získať späť. **Autorita sa získava podriadenosťou** tak ako **cesta k vláde vedie cez sebaovládanie**. Autoritu potrebujeme uplatniť predovšetkým vo svojom živote nad sebou (ovládať sa, mať kontrolu nad sebou, nad svojimi vášňami, žiadostami, nad hnevom, nad žiadostiam a vábeniam tohto sveta v svojom živote). Potom môžeme mať autoritu aj v svojej rodine, môžeme byť poverení s autoritou v cirkvi, v službe, a môžeme mať autoritou aj nad mocnosťami temnosti. Keď nerešpektujeme Božie Slovo, nemôžeme počítať poslušnosťou svojich detí. Autoritu Boh dáva pokorným. „*Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť. Poddajte sa teda Bohu a sprotivte sa diablovi, a utečie od vás.*“ (Jk 4:6-7). „*Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený: a kto sa ponízuje, bude povýšený.*“ (Lk 14:11).

Ef 1:20-23 – Boh Ježiša Krista „*vzkriesil z mŕtvych, posadil Ho po svojej pravici v ponebeských oblastiach nad každé kniežatstvo a nad každú vrchnosť a moc a nad každé panstvo a nad každé meno, ktoré sa menuje nie len v tomto veku, ale i v budúcom. A všetko poddal pod jeho nohy a jeho dal za hlavu nado všetko cirkvi, ktorá je jeho telom, plnosťou toho, ktorý si naplňuje všetko vo všetkom.*“ Cirkev je Telo, On je hlavou a každá moc temnosti je podriadená, položená pod nohy Jeho Tela. Teda ak patríš k Telu, ak si zabudovaný do Tela, a keď si v poslušnosti podriadený Hlave na svojom mieste, v mene Ježišovom je Ti podriadená každá moc temnosti, aj keď si myslíš, že si len takým zanedbateľným údom ako malíček na nohe. Lebo všetko je podriadené pod nohy Jeho Tela.

Pána Ježiša nasledovali veľké zástupy. On však nedával moc a autoritu všetkým nasledovníkom, len svojim učeníkom. „*Tým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími*“ (Jn 1:12), **avšak moc a autoritu konat' v Jeho mene dal, aj dnes dáva, len svojim učeníkom!** Ľudia z veľkého zástupu nasledovali Pána, len keď niečo potrebovali, chceli byť uzdravení, chceli vidieť zázraky, niečo prežiť, ale keď im Pán podával tvrdší pokrm, pohoršili sa a opustili Pána. Avšak Pán si vyvolil svojich učeníkov, ktorí začaté dielo mali verne pokračovať. Ich vyučoval, vystrojil, dal im moc a autoritu, a vyslal ich do praktickej služby. Tragédiou dnešného kresťanstva je, že je síce veľa veriacich, ale málo učeníkov. Nie každý kresťan je učeníkom Ježiša Krista. Si jeden zo zástupu alebo Jeho učeník? Máš identitu učeníka Ježiša Krista? Učenie je radikálne kresťanstvo. Ak nie si učeníkom, patíš do veľkého zástupu!

Mt 10:1 „*A privolajúc si svojich dvanástich učeníkov dal im právo a moc nad nečistými duchmi, aby ich vyhánali a uzdravovali každý neduh a každú chorobu.*“ (Taktiež: Mk 6:7, Lk 9:1).

Lk 10:19 „*Hľa, dal som vám právo a moc šliapať po hadoch a po škorpiónoch a nad všetkou mocou nepriateľa, a nič vám neuškodí.*“

Sk 1:8 „*...ale prijmete moc Svätého Ducha, ktorý príde na vás, a budete mi svedkami i v Jeruzaleme i po celom Judsku i v Samárii a tak až do poslednej končiny zeme.*“

Biblia opisuje príbeh o jednom rímskom stotníkovi, ktorého sluha ochorel až na smrť. Stotník si vážil a mal rád svojho sluhu a keď sa dozvedel, že Ježiš práve prišiel do Kafarneuma, poprosil niektorých zo starších Židov, aby sa prihovárali zaňho u Ježiša. A keď už Ježiš nebol ďaleko od jeho domu, poslal poslov s odkazom: „*Pane, neunavuj sa, nie som hodný toho, aby si prišiel do môjho domu. Povedz len slovo a verím, že môj sluha bude uzdravený. Lebo veď i ja som človek postavený pod autoritu iných a preto mám autoritu nad mojimi podriadenými*“. Keď to počul Ježiš, zadivil sa mu a povedal zástupu: „*Ani v Izraeli som nenašiel takú veľkú vieru*“. (Mt 8:5-10). Tento stotník okrem toho, že mal vieru, uvedomil si, ako vojak, moc vysloveného slova a princíp autority. Objavil systém Božieho poriadku autority. Veril, že tak ako jeho slová majú moc voči svojim podriadeným, pretože on sám sa podriaďuje vyšším autoritám, v duchovnej oblasti to iste funguje. Čiže uznal, že slovo Pána Ježiša má moc a autoritu nad nemocami. Prezradil, že pozná tajomstvo tejto moci autority, čiže že moc autority vysloveného slova spočíva v podriadenosti vyššej autorite.

IL: V dopravnej špičke v Mexiko-city jeden malý chlapec sledoval ako policajt s pokynmi rúk riadil premávku. Raz pre haváriu nastala dopravná zápcha a policajt musel ísť riešiť haváriu. Nechal však tam svoju „dirigentskú palicu“, a keď to chlapec zbadal, zobral ju a začal riadiť premávku, ako to videl od policajta. Každý ho rešpektoval a o chvíľu nastal poriadok. Podobne Božie dieťa – ak je v Kristu! – v Ňom má autoritu. Oblečme si teda Krista! Jeho „uniforma“, rúcho Jeho spravodlivosti je našou autoritou. Spoznaj svoju autoritu v Kristu a moc Ježišovej krvi a Jeho mena!

Ako som povedal, identita nám dáva istotu aj autoritu. Preto je dôležité si uvedomiť svoju identitu v Kristovi! To, čo som v Kristu, a aké práva a autoritu mám v Ňom.

Biblia hovorí, že som... (***)prevzaté z kázne br. J. Lakatoša)

2Kor 5:17 „*Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením. Staré veci pominuli, nastali nové.*“

Ef 2:10 „*Veď sme Jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil.*“

1Jn 3:1 „*Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec, aby sme sa volali Božími deťmi. A nimi sme. Svet nás preto nepozná, lebo nepoznal jeho.*“

Jn 1:12 „*Tým však, čo ho prijali a veria v jeho meno, dal moc stať sa Božími deťmi.*“

2Kor 5:21 „*Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil za nás hriechom, aby sme sa v Ňom stali Božou spravodlivosťou.*“

Kol 3:12 „*Ako vyvolení Boží, svätí a milovaní, oblečte si milosrdný súcit, dobrotivosť, pokoru, miernosť, trpezlivosť...*“

Ef 1:7 „*V Ňom máme skrze jeho krv vykúpenie a odpustenie priestupkov podľa bohatstva jeho milosti.*“

Kol 2:13 „*Aj vás, ktorí ste boli mŕtvi v previneniach a neobriezke svojho tela, oživil spolu s ním, keď nám odpustil všetky previnenia...*“

1Jn 1:7 „Ale ak chodíme vo svetle, ako On je vo svetle, máme spoločenstvo medzi sebou a krv Ježiša, jeho Syna, nás očisťuje od každého hriechu.“

Gal 3:9 „Teda tí, čo sú z viery, dostávajú požehnanie s veriacim Abrahámom.“

Ef 1:3 „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás požehnal všetkým duchovným požehnaním cez naše spoločenstvo v Kristovi v nebesiach.

1Tes 1:4 „Vieme, bratia Bohom milovaní, o vašom vyvolení...“

Ef 1:4 „Ved' ešte pred stvorením sveta si nás vyvolil, aby sme boli pred ním svätí a nepoškvrnení v láske.“

2Tim 1:9 „Boh nás zachránil a povolal svätým povolaním, nie podľa našich skutkov, ale podľa svojho vlastného rozhodnutia a milosti, ktorú nám dal v Ježišovi Kristovi pred večnými vekmi.“

Rim 8:37 „Toto všetko však víťazne prekonávame skrze toho, ktorý si nás zamiloval.“

1Kor 6:19 „A vari neviete, že nepatríte sebe, ale že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý vo vás prebýva a ktorého máte od Boha?“

1Kor 1:2 „Božej cirkvi v Korinte, posväteným v Ježišovi Kristovi, povolaným svätým a všetkým, ktorí vzývajú meno nášho Pána Ježiša Krista na každom mieste u nich aj u nás.“

2Kor 3:18 „Keď my všetci s odhalenou tvárou akoby v zrkadle pozeráme na slávu Pána, premieňame sa na taký istý obraz v stále väčšej sláve — a to všetko mocou Pána, ktorý je Duch.“

Jn 8:31 „Vtedy povedal Ježiš Židom, ktorí v neho uverili: „Ak vy zostanete v mojom slove, budete naozaj mojimi učeníkmi...“

Jn 8:32 „poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“

Fil 3:20 „Ale naša vlasť je v nebesiach, odkiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.“

2 Kor 5:20 „V mene Krista sme vyslanci a cez nás akoby Boh napomínal. V mene Krista vás prosíme: Zmierte sa s Bohom!“

Rim 8:17 „Ale ak sme deti, sme aj dedičia, Boží dedičia a Kristovi spoludedičia, aby sme, ak spolu trpíme, boli spolu aj oslávení.“

Ef 2:6 „spolu s ním nás vzkriesil a spolu s ním nás uviedol na nebeský trón v Kristovi Ježišovi.“

Ef 5:8 „Ved' kedysi ste boli tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi. Žite ako deti svetla.“

Jn 17:21 „aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, si vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet veril, že si ma ty poslal.“

Fil 4:13 „Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje.“

Zj 12:11 „Ale oni nad ním zvíťazili pre Baránkovu krv a pre slovo svojho svedectva a nemilovali svoj život tak, aby sa zľakli smrti.“

1Kor 1:5 „za to, že ste v ňom boli obohatení všetkým: každým slovom i každým poznaním.“

Žid 13:5 „Vaše správanie nech neovláda láska k peniazom; buďte spokojní s tým, čo máte. Ved' Boh povedal: **Nezanechám ťa, ani ťa neopustím.**“

Tit 2:14 „On vydal za nás seba samého, aby nás vykúpil z každej neprávosti a aby si očistil svoj vyvolený ľud, ktorý sa horlivo usiluje o dobré skutky.“

1Pt 2:9 „Vy však ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na vlastníctvo, aby ste oznámili veľké skutky toho, čo vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla.“

Ef 4:30 „Nezarmucujte Svätého Božieho Ducha, ktorého pečať nosíte na deň vykúpenia.“

1Kor 6:20 „Boli ste draho vykúpení. Oslavujte teda Boha vo svojom tele.“

1Pt 1:19 „ale drahou krvou Krista. On ako bezchybný a nepoškvrnený baránok.“

Božie Slovo však to všetko nehovorí každému, kto to číta alebo počúva, ale len tým, ktorí sú

znovuzrodení a sa nachádzajú v Kristu Ježišovi. Pretože aj v cirkvi sú ľudia, ktorí síce počúvajú Božie Slovo, ale ešte nie sú znovuzrodení. Tak ako ten zákonník, ktorému Pán Ježiš povedal: „Nie si ďaleko od kráľovstva Božieho.“ (Mk 12:34). Nebol ďaleko, ale ešte nebol vo vnútri. Ani vonku, ani vo vnútri. Ani ryba ani rak. Sú to akísi „hybridní kresťania“, ako počítačom vytvorená „bananoryba“. Pretože neraz počuť o „kresťanoch“, ktorí intenzívne praktizujú zen budhizmus a jogu. Alebo hrdo vyznávajú: „Ja som kresťan gej?!“ – Čo to je? Bananoryba!

Tvoju identitu neurčuje tvoje vyznanie. Istá poučná rozprávka z džungle hovorí o tom, že jedna koza sa cítila byť mimoriadne silná a preto sa rozhodla, že už nebude koza, ale lev. Opýtala sa opičky, čo má robiť, aby sa stala levom. Opica jej poradila, aby chodila tam, kde chodia levy, aby robila to, čo robia levy, aby revala tak ako levy, aby jedla to, čo žerú levy. Kozička sa všemožne snažila zachovať opičkine rady, avšak zvieratá v džungli ju nerešpektovali, niektoré sa jej vysmievali alebo s ľútosťou sledovali jej správanie. Išla späť k opičke a sa jej pošťožovala, že zvieratá ju nerešpektujú. Vynaliezavá opička chytila kus dosky, napísala na ňu vyznanie: „**SOM LEV**“ a zavesila na kozičkin krk. „*Už ťa všetci musia rešpektovať, dokonca aj levy.*“ Koza seabavedome odišla, a dokonca išla aj medzi levy. Cele to skončilo s tým, že z kozy sa stál obed pre levov. Opička sa nepoučila z kozičkinho prípadu. Aj oná zatúžila byť levom. U jedného poľovníka uvidela celú leviu kožu a ju ukradla. Navlieka ju na seba a išla medzi zvieratá. Tie menšie sa jej zľakli, ale nakoniec pochodila podobne ako koza. **Vyznanie kozy ani opičky nezmenilo ich identitu!**

Tvoju identitu neurčuje tvoje vyznanie, ale tvoj charakter a ovocie zmeneného života. Príde deň, keď mnohí budú hovoriť Pánovi Ježišovi: „*Či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov vyhánali a v tvojom mene mnoho divov nečinili?*“ A Pán im odpovie: „*Nikdy som vás neznal. Odídte odo mňa, páchatelia neprávosti!*“

Mt 7:15-22 „*Vystríhajte sa falošných prorokov, ktorí k vám prichádzajú v ovčom rúchu, ale vnútri sú dravými vlkami. Po ich ovocí ich poznáte. Či azda z trnia oberajú hrozná alebo z bodľače figy? Tak teda každý dobrý strom rodí dobré ovocie, a zlý strom rodí zlé ovocie. Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie ani zlý strom rodiť dobré ovocie. Každý strom, ktorý nerodí dobrého ovocia, sa vytína a hádza na oheň. A tak ich teda po ich ovocí poznáte. Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale ten, kto činí vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia tamtoho dňa: Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov vyhánali a v tvojom mene mnoho divov nečinili? A vtedy im vyznám: Nikdy som vás neznal. Odídte odo mňa, páchatelia neprávosti!*“

Pán Ježiš tu hovorí o falošných prorokoch, ktorí sa rozmnožia v poslednej dobe pred Jeho príchodom. **Ich poznávacími znameniami sú:** 1.) Heréze, nebiblické učenie, 2.) Falošné, prázdne, nesplnené proroctvá, 3.) Snaha manipulovať ľudí, 4.) Chýbajúce ovocie Svätého Ducha (Gal 5:22), 5.) Povyšovanie svojej osoby (človečina).

Ja sa čudujem, že mnohí veriaci ich nerozpoznajú, nechajú sa nimi manipulovať a ich nasledujú. Je to o toľko vážnejšie, lebo pôsobenie falošných prorokov vyústí do zjavenia antikrista, „*toho bezbožníka, ktorého príchod je podľa mocného pôsobenia satanovho so všetkou mocou a so znameniami a s lživými zázrakmi a s každým zvodom neprávosti medzi tými, ktorí hynú, pretože nepriali lásky pravdy, aby boli spasení; a preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili ľži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale si obľúbili nepravosť.*“ (2Tes 2:9-12).

Strom poznať po ovocí. Nestačí si nahovoriť svoju identitu, tvoju identitu určuje tvoj charakter. Buď si alebo nie si novým stvorením. **Lev svoju identitu nepotrebuje si nahovoriť ani dokazovať!** Buď je lev alebo nie je. Buď si dobrý strom alebo nie si! Po ovocí poznať! Buď si v Kristu alebo nie si!

Mt 12:33 „*Ale urobte strom dobrým, a urobíte i jeho ovocie dobrým; alebo urobte strom zlým, a urobíte i jeho ovocie zlým. Lebo strom sa pozná po ovocí.*“ Maďarsky: „*Buď budte dobrým stromom a prinášajte dobré ovocie, alebo budte zlým stromom a prinášajte zlé ovocie. Lebo strom sa pozná...*“

Lk 6:44-45 „*Lebo každý strom sa pozná po vlastnom ovocí. Lebo veď z trnia neoberajú figy, ani z hložia neoberajú hrozna. Dobrý človek z dobrého pokladu svojho srdca vynáša dobré, a zlý človek zo zlého pokladu svojho srdca vynáša zlé; lebo čím je preplnené srdce, to hovoria jeho ústa.*“

Uvedomujem si, že zloženie cirkvi, zboru je rôznorodé. Sú tu zrelí kresťania, ktorí už by mali byť schopní prijať aj tuhší pokrm. Tak ako v liste Židom je napísané: „*už by ste mali byť učiteľmi na toľký čas...*“ (Žid 5:12). Sú tu tí, ktorí možno nedávno uverili a vo viere sú ešte duchovné bábätká, ako aj horliví, ale niekedy nestáli tínedžeri. Ku Pánovi Ježišovi môže prísť každý taký aký je, ale tí, ktorí Ho prijali aj za svojho Pána, **potrebujú prežiť aj zmenu a rast**, ináč zaostávajú ako zakrpatené dieťa. Taktiež si uvedomujem, že k rodeniu ovocia každý strom potrebuje čas, avšak dobrý zdravotný stav preštepeneho stromu musí byť evidentný.

Niekedy počuť aj z kazateľníc „povzbudenie“ v tom zmysle, že „Ježiš zomrel za všetky tvoje hriechy, aj za tie, ktoré ešte budeš páchať v budúcnosti!“ I keď je to pravda, ja by som vás povzbudzoval radšej so slovami ap. Jána: „Moje dieťaťká, toto vám píšem nato, aby ste nezhršli. A keby niekto zhrešil, máme prímluvcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého.“ (1Jn 2:1). Aj ap. Pavol píše: „Nuž čo teda povieme? Či zostaneme v hriechu, aby sa rozmnožila milosť? Nech sa nestane!“ (Rim 6:1-2). **Pretože sme nastúpili na cestu praktického posvätenia, a „bez posvätenia nikto neuvidí Pána.“** (Žid 12:14). A preto „svätý nech sa posväť ešte“ – a naopak: „kto špiní, nech špiní ešte.“ (Zj 22:11). Jeden chválospev hovorí: „Ty, kto si svätý, tak sväto ži ďalej, ty, kto si čistý, tak očisťuj sa len, ty, kto si zlý, **tak hreš kludne ďalej, ved' každý slobodu má!**“ ? 😞?

Znamením znovuzrodenia je:

- Pokoj v sebe, pokoj s Bohom (príčina nepokoja - problém hriechu a strachu - je rozriešený),
- Radosť zo spasenia, z odpustenia hriechov, zo synovstva.
- Láska – k Bohu: vzťah k Biblii, poslušnosť (meradlo našej lásky k Bohu: Jn 14:21, 23). – k bratom a sestram (meradlom je: Jn 13:34-35, 1Jn 4:20), – k neveriacim, zachraňujúca láska k strateným hriešnikom, – k nepriateľom, odpúšťanie (Mt 5:44, Mt 6:15).
- Spoznatelné zmeny v živote. (Ovocie pokánia a ovocie Svätého Ducha, premáhanie lákadiel tohto sveta, víťazstvo nad hriechom,).
- Túžba – po plnosti Svätého Ducha, túžba konať dobré skutky, zachraňovať, svedčiť, slúžiť, túžba byť svetlom a soľou v spoločnosti a zvestovať evanjelium každému.
- Odpor, alergická voči hriechu. Znovuzrodení sa chránia hriechu a denne sa posväcujú.
- Nový pohľad na svet, zmýšľanie, vkus, móda tohto sveta, nové záujmy, spôsoby, záľuby atď. „Staré veci pominuli, hľa všetko je nové!“ (2Kor 5:17), „a Jeho prikázania nie sú ťažké.“ (1Jn 5:3).
- „Už nie je žiadne odsúdenie pre tých, ktorí sú v Kristu Ježišovi, *) **ktorí už nechodia podľa tela, ale podľa Ducha.**“ (Rim 8:1). *) Žiaľ, z nových prekladov táto druhá polovica verša chýba!
- „Tí, čo patria Ježišovi Kristovi, ukrižovali svoje telo s vášňami a žiadosťami.“ (Gal 5:24).

Identita – uvedomovanie si toho, kto som v Kristovi – **dáva istotu, autoritu, zároveň aj zaväzuje, aby sme žili hodne svojho povolania!** Ef 4:1 „Prosím vás teda ja väzeň v Pánovi, žeby ste chodili hodne povolania, ktorým ste povolaní...“ Kol 1:10 „žeby ste chodili hodne Pána, aby ste sa mu vo všetkom ľúbili nesúc ovocie v každom skutku dobrom a rastúc v známosť Boha.“ Ef 5:8 „Ved' kedysi ste boli tmou, ale teraz ste svetlom v Pánovi. Žite ako deti svetla!“ Ži hodne svojej identity, a správaj sa hodne k postaveniu Božieho dieťaťa! Ako kráľovský princ či princezná!

Preto pozor na zneužívanie autority a stratu identity! Nejaký plukovník má veľkú autoritu. Ale len dovtedy, kým nezneužije svoje postavenie a sám sa podriaďuje vyšším autoritám. Keby však vyvolal vzburu proti vyšším generálom, bude zdegradovaný a stratí svoju autoritu. Rovnako stratí svoju autoritu aj ten, kto sa nespráva hodne svojmu postaveniu. Napríklad, keby prezident spôsobil verejné pohoršenie, keby sa v krčme opil a pobil..., pred ľuďmi by stratil autoritu, i keby ho ešte nechali vo svojom úrade. Podobne aj Božie deti majú veľkú autoritu, ale len dovtedy, kým zostanú v tejto Bohom určenej podriadenosti a žijú život hodný ich postaveniu a povolaniu.

6) ZBOROVÁ IDENTITA. Je veľmi dôležitá aj zborová identita. Avšak patričnosť, príslušnosť do cirkvi, zboru nespasí nikoho. Predsa je pre mňa veľmi dôležitá, že patríam do tohto zboru.

Po mojom obrátení v zbore nebola mládež. Mňa však priťahovala pravda, ktorá v tom zbore bola zvestovaná. Možno, boli zbory v meste, kde bola lepšia organizovanosť, bola mládež, boli lepšie programy, ale ja som vďačný Bohu za poznanú pravdu, hlavne čo sa týka práce Svätého Ducha. Som vďačný Bohu za „letničnú“ charizmatickú, či apoštolskú identitu.

7) A práve to je tá oblasť, ktorá je v poslednej dobe dosť zanedbaná: oblasť LETNIČNEJ IDENTITY. Keď Svätý Duch je Ten, Ktorý má svedčiť nášmu duchu o Božom synovstve, tak so Svätým Duchom potrebujeme mať živý vzťah a dbať o to, aby nebol zarmucovaný ani uhášaný. **Je veľa kresťanov, ktorí neprežili ani krst Svätým Duchom.** Ja sa pamätám ako som ja prežil pred 56-mi rokmi. Je to mocná živá skúsenosť so živým Bohom, ktorá dáva istotu! Svätý Duch usvedčuje o hriechu, o pravde, o synovstve, vyučuje, uvádza do každej pravdy... – dáva istotu! **A hlavne posväcuje a dáva silu k vernosti.**

Vážime si bratov z iných denominácií, ktorí sú znovuzrodení kresťania, ale vďaka Bohu za tú poznanú pravdu, ktorú pionieri letničného prebudenia znovu objavili, či v Škótsku, Walese alebo v Amerike. Dnes však nám hrozí asimilácia a strata letničnej identity. Hrozí nám nebezpečenstvo falošnej jednoty kresťanov bez spoločného základu len pod nejakým spoločným dáždnikom.

Predtým sme mali letničnú identitu: okrem radikálneho obrátenia, znovuzrodenia a krstu vo vode ponorením, aj prežitie krstu Svätým Duchom a prejavovanie darov Svätého Ducha, vrúcne modlitby. Neskôr letničnou identitou sa stali chválospevy. Chvály mali **doplňovať a rozširovať** modlitebný život, ale dnes chvály **nahradili** bývalé vrúcne modlitby. Dokonca dnes už nielen letniční, charizmatici a evanjelikáli majú chvály, ale aj tradiční, znovuzrodení „kresťania“, uctievaní aj Máriu. Hrozí nám, že nás všetkých zastrešujú pod jednou strechou – ako dáždnik – tie isté piesne, chvály, ale **bez spoločného základu Božieho Slova**, za cenu straty duchovných hodnôt a vzácnych letničných skúseností, stratou identity.

Cirkev nepotrebuje spoločný dáždnik, ale spoločný základ, ktorým je Božie Slovo!

8) STRATA IDENTITY – asimilácia

Ezdráš vo svojej knihe v 2. kapitole píše o tom, že po návrate judského pokolenia z babylonského zajatia bolo spočítanie ľudu. Medzi ostatnými bolo počítané aj pokolenie Léviho, a v rámci tohto pokolenia boli spočítaní aj kňazi. Mnohí z kňazov však v zajatí **stratili svoje písma** a nevedeli sa preukázať, že aj oni sú z pokolenia Léviho a sú kňazmi. **Nevedeli preukázať svoju totožnosť, svoju identitu.** Preto boli vylúčení z kňazstva. V babylonskom zajatí asi príliš sa o to nestarali, to kňazstvo pre nich nič neznamenalo, neprivlastnili mu dôležitý význam. Ani do budúcnosti nepozerali vierou a nádejou, neverili, že niekedy sa vyslobodia zo zajatia a niekedy ešte znovu budú kňazmi. Iní možno denne potvrdzovali v sebe toto vedomie a svoje rodné listy denne pozerali. S vierou a nádejou pozerali aj do budúcnosti a verili, že babylonské zajatie sa skončí a oni budú znova povýšení, ustanovení za kňaza. Pretože Boh skrze proroka Jeremiáša to zaslúbil, že zajatie bude trvať 70 rokov. Oni boli ešte deti, keď boli zavlčení do zajatia, alebo sa narodili už v Babylone, ale patrili do kňazského pokolenia. Teda mali nádej, že kňazstvo bude obnovené a oni budú pri tom. Veľkú rolu v tomto hrali aj ich rodičia, ktorí toto vedomie, túto identitu dennodenne vstúpili do nich.

V knihe Johna Bunyana „*Cesta pútnika*“ čítame o tom, že na jednom mieste pútnik – obrazne povedane – stratil svoj list identity. Totiž prišli skúšky, bol unavený, zaspal a v spánku mu listina vypadla z ruky. Keď to neskôr potreboval a zistil, že nemá, premohlo ho zúfalstvo a zrazu nemal istotu spasenia. Akú radosť však mal, keď ho našiel!

Izraelský národ bol často pokúšaný asimiláciou a stratou identity. Už v dobe Jakoba. V 1M:34:8-10 čítame o tom, že keď Sichem znásilnil jeho dcéru Dinu, Sichemov otec, Chamor dal ponuku Izraelovi, aby sa s nimi zošvagril, aby svoje dcéry dávali im a ich dcéry si zobrali, aby sa osadili a bývali spolu, aby obchodovali spolu. Jakobova rodina to vtedy odmietla a – síce hanebným a zákerným masakrom – zachovala svoju identitu. Jakobova rodina v Egypte sa formovala za národ Izrael a zachovala svoju identitu bez asimilácie. Dokonca aj dvaja Jozefovi synovia, Efraim a Manasses, ktorých matka bola Egyptanka, dcéra egyptského kňaza, odolali pohanskému tlaku /matky a deda/, neasimilovali do egyptskej kultúry a náboženstva, ale zachovali svoju izraelskú identitu.

Problémy začali vtedy, keď pri vyjdení z Egypta (2M 12:38) mnohí primiešanci odišli s nimi, ktorí neskôr reptali proti Mojžišovi a pôsobili v národe vzburu. Keď Boh neskôr dal izraelskému ľudu Zákon, prísne zakázal miešať sa s pohanskými národmi, ktoré praktizovali čarodejníctvo, kultické smilstvo, obetovali svoje deti cudzím bohom, ktorých uctievali. I keď počas putovania do zaslúbenej zeme boli pokušenia, ktorým mnohí podľahli, následný Boží trest pôsobil v národe bázeň.

Jeden taký prípad je napísaný v 4M 25:1-9. Keď snaha Moabského kráľa Baláka zlodečiť izraelskému národu skrz Baláma sa nepodarila (4M 22-24. kap.), Balák na Balámovu radu (4M 31:16) zmenil taktiku. Balák nemohol Izraelovi zlodečiť, pretože Hospodin Izraela chcel požehnať. Baláma však lákala odmena, lákalo ho zlato, ktoré nechcel nechať ujsť. Preto zo ziskuchtivosti vymyslel, že keby moabske ženy dokázali zvieŕť Izraelitov k modlárstvu a nemorálnosti, nebolo by potrebné ich viac prekliat', lebo sám Boh by na nich poslal súd. A tak Balák si vybral atraktívne moabske ženy, ktoré vedeli ako treba omámiť a poškrvniť fyzicky aj duchovne synov Izraelových. A tak zahynulo mečom 24 tisíc Izraelitov.

Po obsadení zaslúbenej zeme, napriek prísnemu Božiemu príkazu, niektoré izraelské kmene Kananejcov ušetrili, nevyhnali ich, ktorí sa stali pre nich osídľom a preto nemali odolnosť asimilovať. **Žalm 106:34-45** „Nevyhubili národy, ako im rozkázal Hospodín, lebo sa pomiešali s pohanmi a osvojili si ich spôsoby: slúžili aj ich modlám, tie sa im stali osídľom; obetovali svojich synov i svoje dcéry démonom; prelievali nevinnú krv, krv svojich synov a dcér, ktoré obetovali kanaánskym modlám, a zem bola poškrvnená krvou. Poškrvnili sa vlastnými skutkami; vlastnými zločinmi porušili vernosť (ROH: smilnili.) Hospodín zahorel hnevom proti svojmu ľudu, sprotivil si svoje dedičstvo. Vydal ich do rúk pohanov, vládli nad nimi ich nenávisťníci. Nepriatelia ich utláčali a dostali do područia. Mnohokrát ich vyslobodil, svojvoľne mu však odporovali, (ROH: popudzovali Ho k hnevu) vo svojej nepravosti stále upadali (ROH: do biedy). Zahliadol však na ich úzkosť, počul ich nárek. Pre nich si pripomenul svoju zmluvu, pre hojnosť svojej milosti mal s nimi súcit.“

Základom zachovania identity izraelského národa cez 3500 rokov – aj cez babylonské zajatie a holokaust – bol Boží Zákon. Kým národy cez tisícročia stratili svoju identitu a zanikli, Izrael ako národ, napriek mnohým útokom a prenasledovaniám žije. Tak ako ten nezničiteľný ker, ktorý videl Mojžiš na púšti, horel, ale nezhorel. (2M 3:2-3).

Tak ako národy stratia svoju identitu keď asimilujú, prispôsobujú sa k prostrediu, tak **aj kresťan môže stratiť svoju identitu**, ak sa prispôsobí tomuto svetu. Keď kresťan stratí svoju identitu, stratí aj istotu, istotu spasenie, prídu pochybnosti: „Som ešte Božie dieťa?“

Preto hovorí ap. Pavol: „Prosím vás teda, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie... nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysli...“ (Rim 12:1), aj ap. Ján: „Nemilujte tento svet, ani veci, ktoré sú na svete. Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej.“ (1Jn 2:15).

Apoštol Pavol ide ďalej a hovorí, že „to, čo pohania obetujú, obetujú démonom a nie Bohu. A nechcel by som, aby ste vy boli účastníkmi démonov.“ (1Kor 10:20). Tak ako v Starom zákone najväčšie nebezpečenstvo pre Boží ľud znamenala modloslužba pohanských národov, v dobe Nového zákona – hlavne dnes – vplyv ducha tohto sveta, moderná modloslužba, ktorá sa prejavuje mnohými spôsobmi v rôznych oblastiach života.

Tento duch sa tlačí aj do Cirkvi a tak aj kresťan sa môže dostať do pozície „bananoryby“. Boh je žiarlivo milujúci Boh, ktorý vie, že za modloslužbou nestojí len nejaká „iná kultúra“, ale sám satan, ktorý je zákerným nepriateľom človeka. Boh nechce, aby sa Jeho deti dostali do pazúrov satana a stali sa obeťami cudzích bohov, démonov.

9) ZMENA IDENTITY – pozitívne a negatívne

Zmena môže byť pozitívna, teda k lepšiemu, alebo negatívna, teda k horšiemu. Otázkou však zostáva, kto čo považuje za zlé, alebo za dobré. Často za lepšie sa považujú veci, ktoré pre bezbožné zmýšľanie, telesné žiadosti či nebiblické názory, alebo pre nejaké módne trendy či osobné záujmy sa zdajú byť lepšie. Preto potrebujeme mať úprimnú túžbu a schopnosť rozoznať, čo je podľa Boha dobré a zlé (Iz 5:20).

Získanie identity Božieho dieťaťa, znovuzrodenie je radikálna zmena v živote človeka. Je to predovšetkým stav srdca, premena zmýšľania, ktorá sa prejavuje aj navonok, aj zmenou výrazu tváre a očí, badateľnou zmenou rečí, viditeľnou zmenou spôsobu života, zmenou záujmov, poradia hodnôt a túžob, niekedy aj zmenou mena. Zmenu srdca vo veľkej miere potvrdzuje aj zmena zovňajšku. Niekedy pre úplné očistenie je potrebné vyprať, prerobiť si šaty, vypratať, vymaľovať byt, odstrániť mnohé veci a ozdoby, spáliť, zlikvidovať predmety, fotky, plagáty, knihy, sošky, amulety, symboly a znaky. Vyzliecť si starý život, umyť sa a obliecť si Pána Ježiša Krista. Tak ako Božie Slovo hovorí v Ef 4:17-24. verše. „Už viac nechodte tak ako pohania...“ (17. verš).

Podľa týchto slov ap. Pavla existuje typický pohanský štýl života, a existuje aj typický kresťanský štýl života, i keď nie všetci kresťania žijú tak. Tieto dva životné štýly sú úplne protichodné. Zložte teda starý spôsob života a oblečte si nového človeka v spravodlivosti a svätosti pravdy. Tak ako to, že Kristus zomrel a vstal z mŕtvych, je radikálna zmena, tiež i to, že vy ste zomreli a vstali k novému životu. Znamená to vyzliecť a odhodiť svoj starý život ako staré, špinavé handry. Vyzliecť a zahodiť, umyť sa a obliecť si Krista, obliecť si nového človeka, nový život v spravodlivosti a svätosti pravdy. Nikto by si neobliekol nové alebo čisté šaty na špinavé! Stať sa kresťanom znamená takú istú radikálnu zmenu, ako keď väzeň dostane milosť, vyzlečie sa, vráti svoj väzenský mundúr, umyje sa a oblečie si čisté civilné šaty. Tým zároveň dostane aj novú identitu.

To som z milosti Božej prežíval som aj ja. **Moja stará identita** vo svete bola: pijanský tanečný hudobník. Keď ma Boh na jednom pohrebe oslovil, o dva týždne som vyzliekol, zanechal svoj starý život, a **dostal som novú identitu**: stal som sa **Božím dieťaťom**.

Apoštol Pavol pred obrátením mal meno Saulus (Šavol) Tarzenský (Saul – meno prvého kráľa) a mal identitu **prenasledovateľ cirkvi**, stal sa z neho **apoštol a Pavol** (Paulus – malý).

Gadarén (Mk 5:1-20, Lk 8:27-39), ktorý býval v hrobch, rúchom sa neodieval, vodne i v noci kričal a bil sa kameňmi, bol často poviazaný putami a reťazami, reťaze roztrhal a putá polámal, mal identitu **posadnutý**. Po vyslobodení Pánom Ježišovým bol uzdravený, oblečený, mal zdravý rozum a stal sa z neho iný človek, **svedok Pána Ježiša Krista**.

Mária Magdaléna mala identitu všeobecne známa **hriešnica**, z ktorej Pán Ježiš vyhnal sedem démonov. Po vyslobodení spolu s 12 apoštolmi nasledovala Pána. Stála sa z nej **prvá evanjelistka**, ktorej sa Pán po vzkriesení zjavil a zvestovala radostnú správu, že „*Ježiš žije!*“

Zácheus bol nenávidený **vyberač dane**. To bola jeho **identita**. Po stretnutí s Ježišom prežil premenu a sa rozhodol polovicu svojho majetku rozdať chudobným, a tým, ktorých oklamal, škodu štvornásobne vynahradiť. Pán Ježiš mu dal novu identitu: stal sa „**synom Abrahámovým**.“ (Lk 19:8-9).

Podobne aj druhý **vyberač dane, colník Levi**. Sedel pri bráne mesta a vyberal clo, daň. Zrazu sa pri ňom zastavil muž menom Ježiš, pozrel sa na neho a povedal: „*Pod' a nasleduj mňa!*“ On vstal, nechal tam všetko a išiel za Ním (Lk 5:27-28). Dostal novú identitu a nové meno: **apoštol Matúš**.

Aj **ostatní učeníci** Pána Ježiša prežili zmenu svojej identity. Boli jednoduchí ľudia, vo väčšine rybári, ale **sa stali rybármi ľudí** a apoštolmi, ba martýrmi evanjelia.

Judáš zmenu identity prežil dvakrát. Podľa niektorých historikov patril k radikálnemu hnutiu **zelótov**, potom Pán Ježiš ho tiež povolal za svojho **učenika**, nakoniec sa stal Jeho **zradcom a samovrahom**.

Démas bol spolupracovníkom apoštola Pavla. Pavol však so zármutkom píše, že ho „*opustil, lebo si zamiloval tento svet*.“ (2Tim 4:10). Jeho **identitu** negatívne **zmenilo** milovanie tohto sveta.

Aj v **Starom Zákone** nájdeme ľudí, ktorí sa zmenili, vo väčšine však nie na dobro, ale na zlé. Význam biblických mien často predznačovali aj **identitu a charakter** nositeľa. Niekoľko príkladov na ponaučenie:

Abrahám žil v Mezopotámii medzi národmi ako **jeden z uctievajúcich mnohých bohov**. Keď ho Boh oslovil, aby vo viere opustil zem svojich otcov a odišiel do Kanaánu, mal 75 rokov a mal meno **Abram** (vznešený otec). Boh mu zaslúbil, že ho učiní otcom národov a v jeho potomstve budú požehnané všetky národy zeme. On však so svojou manželkou Sáraraj nemali syna. Keď mal 99 rokov, Boh svoju zmluvu s ním znovu potvrdil, zaslúbil, že do roka mu dá syna, a jeho meno zmenil na **Abraháma** (otec mnohých národov). Podobne Boh zmenil aj meno jeho manželky zo **Sáraraj** (bojovníčka) na **Sáru** (vznešená kňazná). Abrahám uveril Bohu, a počítalo sa mu to za spravodlivosť (Gal 3:6). Tak sa stal Abrahám **otcom veriacich „všetkých nás“**. (Rim 4:16). Ten Abrahámov „potomok“, v ktorom sú požehnané všetky národy, je Ježiš Kristus.

Jakob začal ako **klamár, podvodník**, potom sa z neho stal **utečenec**, nakoniec jeho meno Boh zmenil na **IZRAEL** (víťaziaci bojovník s Bohom) a praotec izraelského národa.

Mojžišova identita sa viackrát zmenila. Narodil sa ako **hebrejský chlapec**. Pri formovaní jeho identity mala veľkú rolu jeho matka **Jochebed' (ako vzor kresťanských matiek!)**, ktorá dostala príležitosť ho dojčiť. Pri tom určite vstúpila do neho: „*I keď budeš žiť v dome faraóna, ty tam nepatíš! Ty patíš do Božieho vyvoleného národa!*“ Potom bol vychovaný vo faraónovom dome ako **faraónov syn**, následne sa stal z neho **vrah a utečenec**, potom **pastier stáda** madianského kňaza, napokon **Bohom povolaný vodca** izraelského národa. Bola to Božia škola prípravy a formovania jeho identity.

Samson tiež mal pred sebou skvelú perspektívu. Jeho meno znamená: **syn Slnka**. Narodil sa a mal byť ako **Bohu zasvätený nazarej**. Avšak Božie zákazy často porušil, žil svojvoľne. No napriek tomu bol **silák a hrdina**. Pre svoju „slabosť na ženy“ stratil svoju silu a stal sa z neho **slepý otrok**. Nakoniec, keď sa pokoril a volal k Bohu, jeho sila sa obnovila a keď zomieral, pobil viacej Filištíncov, než vo svojom živote. (Sd 16:30). Jeho meno je medzi **hrdinami viery** (Žid 11:32).

Gedeon tiež mal viac etáp svojej identity: **bojazlivý muž** (skrýval sa v preši a mlátil pšenicu, aby ju zachránil pred Madiánčanmi Sd 6.-8. kap.), **zakomplexovaný** s pocitom menejcennosti („*môj rod je najchatrnejší a ja som najmenší v dome svojho otca*“) – anjel mu hovorí: **udatný hrdina** – odvážny **rozbíjač modiel**. Potom, čo porozbíjal modly svojho otca, „*Duch Hospodinov obliekol na seba Gedeona*“, zatrúbil a **zvít'azil** nad Madiánčanmi – no predsa, ku koncu svojho života sa stal z neho **modlár**.

Pozrime sa na život niektorých kráľov, ktorých konanie prezradzovalo ich **charakter a identitu**.

Kráľ Saul napriek svojej urastenej a krásnej postave tiež bol v mladosti **zakomplexovaný** s pocitom menejcennosti („*Či nie som ja... z najmenších pokolení Izraelových? A moja čelad' je najmenšia od všetkých čeladí pokolení Benjaminových.*“ – 1Sam 9:21). Predsa ho Boh vyvolil, ustanovil a pomazal za kráľa. Keď ho mali ustanoviť za kráľa, skrýval sa (1Sam 10:21-24). Bola to **hanblivosť, skromnosť, pokora alebo nevysporiadanie sa so svojou identitou?** Na začiatku bol **úspešný vojvodca**. Avšak čoskoro pre svoju **postupnú neposlušnosť a svojvôľu** Duch Hospodinov odišiel od neho, a desil ho zlý duch, poslaný od Hospodina. Medzi tým už Samuel za budúceho kráľa pomazal Dávida, ktorý ešte ako pastierik bol zavolaný k Saulovi, aby hral na harfe, keď Saul **bol napadnutý zlým duchom**. Vtedy Saulovi sa uľavilo. Po Dávidovom víťazstve nad Goliášom Saul začal Dávida prenasledovať. Nakoniec zo strachu pred Filištínmi, pretože **ho Boh opustil**, vyhľadal vešticu, a na druhý deň v boji tragicky zahynul. **Stal sa samovrahom. Tragická deformácia identity!**

Dávid v mladosti žil ako **obyčajný pastierik**. Najmladší syn svojho otca. No Boh ho vyhľadal a pomazal za budúceho kráľa. Po porazení Goliáša sa stal **národným hrdinom**. Čoskoro však na dlhé roky sa stál **prenasledovaným bezdomovcom**. Ale Boh svoj plán s ním dovŕšil a Dávid sa stal **kráľom nad celým Izraelom**. V jednej slabej chvíli sa stál z neho **cudzoložník a vrah**. Mal však pokorné srdce a na napomenutie proroka Nátana činil pokánie. Pretože bol **mužom podľa Božieho srdca**. (1Sam 13:14, Sk 13:22). Boh mu odpustil, avšak jeho hriech mal následky v jeho rodine.

Šalamún – Dávidov syn, v mladosti bol **pokorný, bohabojný muž**. Keď sa stal kráľom prežíval svoju odkázanosť na Boha a prosil Ho o múdrosť k vládnutiu. Biblia ho nazýva **najmúdrejším mužom** svojej doby. Avšak vo svojej sláve **konal veľmi nemúdro**. Vzal si mnoho pohanských žien, ktoré jeho srdce odvrátili od Hospodina. Na ich žiadosť budoval pre cudzích bohov výšiny, háje a chrámy, kde so svojimi ženami ich modly uctieval aj on, **modloslužobník**. Kniha Kazateľ však svedčí o tom, že ku koncu svojho života **činil hlboké pokánie a sa navrátil k Hospodinovi**.

Roboám a Jeroboám – rozdelení následníci trónu izraelského národa. **Roboám** bol Šalamúnov syn. Mal pred sebou veľkú perspektívu, avšak **pohrdal radami starších poradcov**, a „*radil sa s mládeňcami, ktorí rástli s ním...*“ (1Kr 12:8) – a to viedlo k rozbitiu národa a k odtrhnutiu 10 pokolení Izraela od neho. Jeho identitu by sme mohli pomenovať: **rozbíjač vzťahov**. Nie rozbíjač modiel (ako Gedeon), ale tvrdohlavý rozbíjač vzťahov. Jeden hosťujúci kazateľ v našom zbore povedal: „*Cirkev potrebuje aj Jánov Krstiteľov!*“ Cirkev potrebuje aj radu skúsených, rozvážnych a bohabojných starších, potrebuje rozbíjačov modiel, a nie rozbíjačov vzťahov.

Jeroboám – bol prvým kráľom severného kráľovstva, ktoré vzniklo podľa slov proroka Achiáša (1Kr 11:29-37) po smrti Šalamúna odtrhnutím 10 pokolení kvôli Šalamúnovmu modlárstvu (1Kr 11:11-13) a pre tvrdé rozhodnutie Roboáma. V Šalamúnovej dobe Jeroboám pôsobil na kráľovskom dvore ako **správca remeselníkov** (1Kr 11:28). A keď videl, že Šalamún nechal postaviť sídlo pre svoju manželku, egyptskou princeznú (1Kr 9:24), kritizoval ho, „*pozdvihol svoju ruku proti kráľovi*“ (1Kr 11:26-27). Preto Šalamún ho hľadal zabiť, on však **utiekol** do Egypta. (1Kr 11:40). Po smrti Šalamúna sa vrátil, a keď sa Roboám rozhodol sťažiť život ľuď, 10 pokolení Izraela (okrem Júdu a Leviho) sa odtrhlo od neho a ustanovilo za **kráľa** Jeroboáma. On však, aby ľud nechodil obetovať do Jeruzalema a aby sa nevrátil k Roboámovi, nechal zhotoviť dve zlaté teľatá, ktoré prehlásil za bohov Izraela. Ustanovil aj kňazov z ľudu, ktorí neboli zo synov Léviho, a tak zaviedol v kráľovstve **modloslužbu**. Dokonca aj sám obetoval zápalnú obeť na oltári, ktorý spravil v Bétéle na sviatok, ktorý si sám vymyslel. A keď kadil na oltári, prišiel Boží muž a hovoril proti oltáru slovom Hospodinovým, a dal aj znamenie, že oltár sa roztrhne. Keď kráľ to počul, vystrel svoju ruku a povedal: „*Chyťte ho!*“, ale jeho ruka v tom ochrnula, a oltár sa roztrhol, popol sa vysypal z oltára.

Vtedy kráľ prosil proroka, aby sa modlil za neho. A Boží muž sa modlil, a ruka kráľova sa vrátila k nemu. (1Kr 13:1-6). Je zarážajúce, ako tento kráľ, ktorý **sa stal kráľom podľa slov proroka** Achiáša, mohol za krátky čas sa stať **modloslužobníkom!** Po čase Jeroboámov syn Abiáš onemocnel (1Kr 14:1-17). Kráľ povedal svojej žene, **aby sa prestrojila** tak, aby ju nepoznali a išla k prorokovi Achiášovi opýtať sa, čo bude s chlapcom. Achiáš už nevidel dobre, ale Boh mu povedal, že ide k nemu Jeroboáмова žena, a **sa pretvarovala za inú** a čo jej má povedať. A keď Achiáš počul šuchot jej nôh, povedal: „*Vojdi, ženo Jeroboáмова! Prečože sa pretvaruješ za inú?*“ A odovzdal jej Boží odkaz o súde nad Jeroboámovým domom. Tiež to, že keď jej nohy vkročia do mesta, zomrie dieťa. Presne tak sa aj stalo. **Nepomohla zmena jej identity, pretvarovanie sa, prestrojenie sa za inú ženu!**

Achab a Jezabel – nerozlučná dvojica. **Achab** bol izraelský kráľ v Samárii nad odtrhnutými 10 pokoleniami. Zo svetského hľadiska bol udatným vládcom, z morálneho hľadiska však sa rozhodol robiť to, čo je zlé pred Hospodinom. Snažil sa s politickými manželstvami a dohodami upevňovať kráľovstvo. Vzal si za manželku Jezabel, dcéru sidonského kráľa, a svoju dcéru Ataliu dal za ženu Jehorámovi, synovi judského kráľa Jozafata. Dvakrát víťazne bojoval so sýrskym kráľom Ben-Hadadom, ktorého po druhom víťazstve prepustil a urobil s ním zmluvu. Boh však poslal k nemu proroka s odkazom, že „*bude tvoj život za jeho život a tvoj ľud za jeho ľud.*“ Ben-Hadad zmluvu nedodržel a za niekoľko rokov, po Achabovej smrti, obľahol Samáriu.

Achab bol slaboch a bol ovládaný svojou panovačnou ženou Jezabel. Kvôli nej dal postaviť chrám pre Bála, ktorému aj on **obetoval**, taktiež háj ku cti bohyně Ašery. Jezabel mala 450 Bálových prorokov a 400 prorokov Ašery, a sa postarala o to, aby proroci Hospodinovi boli zabití. Keď v Izraeli vystúpil prorok Eliáš a predpovedal 3 a pol roka sucha a hladu, na konci tohto obdobia sa stretol Achabom a vyzval prorokov Bálových ku konfrontácii na hore Karmel. Kým na rituály Bálových prorokov neprišla odpoveď, Eliášov Boh poslal oheň z neba a celý Izrael uznal, že „*Hospodin je Boh!*“ Proroci Bála a Ašery boli zabití a prišiel aj dážď – podľa slov Eliáša.

Achabovi však to nestačilo a pokračoval vo svojom bezbožnom konaní. Zapáčila sa mu vinica Nábótova, avšak on dedičstvo otcov nechcel predať. Achab prišiel domov namrzený a nahnevaný, a správal sa ako **trucovitý chlapec**. Lahlol si na svoju posteľ, odvrátil svoju tvár a nechcel jesť. Jeho žena sa mu posmievala: „*Veď nie ty si kráľ nad Izraelom?*“ – a vymyslela zákerný plán. V kráľovom mene napísala list starším mesta, aby na základe svedectiev dvoch falošných svedkov, synov beliála, Nábota ukameňovali. Tak sa aj stalo. **Achab pomocou svojej ženy** sa správal **arogantne** ako **despota**, a vinicu vzal do vlastníctva. Videl to však Boh a poslal k nemu proroka Eliáša, ktorý vyriekol súd nad Achabom, jeho domom a nad Jezabelou, ktorá zvädzala Achaba. Rozsudok znel: „*Na mieste, na ktorom psi lízali krv Nábotovu psi budú lízať i tvoju krv.*“ Taktiež pre Jezabel: „*Psi budú žrať Jezabel medzi múrmi Jizreela.*“ Keď to počul Achab, roztrhol svoje rúcho, **pokoril sa**, vzal smútočnú vrecovinu a postil sa. A tak Hospodin sa rozhodol, že Achabovi dá ešte čas, ten rozsudok nevykoná za jeho dní, až za dní jeho syna.

Tri roky v Izraeli bol pokoj. Achab sa rozhodol znovu dobyť mesto Rámot Gileád pre Izrael, ktoré pôvodne patrilo Izraelu a bolo mestom útočiskom, neskôr však sa dostalo do rúk Sýrie. Preto Achab sa spojil s judským kráľom Jozafatom. Povzbudzovalo ho v tom jeho štyristo falošných prorokov, avšak Boží prorok Micheáš ho varoval pred bojom. Dokonca odhalil, že Hospodin dal Iživého ducha do úst jeho prorokov, a keď sa vráti z boja, nie Hospodin hovoril skrze neho. Achab Micheáša uväznil, pretože vždy mu prorokoval zlé. **Jeden Boží prorok oproti štyristo falošných!** Nie vždy väčšina prezentuje Božiu vôľu a pravdu! Achab v boji bol „náhodnou strelou“ postrelený a ten deň zomrel. Achabov voz bol umývaný v rybníku, a psi lízali jeho krv podľa proroctva Eliáša.

Jezabel – žena Achaba, kráľa izraelského. Nebola Židovka, nemala čo hľadať na tróne Izraela. Bola to žena sebeckej vôle, ktorá sa nezľakla žiadnych prostriedkov k dosadzovaní svojich plánov. Chcela rozšíriť Bálovu modloslužbu na úkor služby Hospodinovi. Priniesla so sebou svoje modly, svojich prorokov a zaviedla v Izraeli modloslužbu Bálovi, pritom vyvraždila Hospodinových prorokov. Modlárika a vrahyňa. **Dvadsaťdva rokov ovládala svojho muža a potom trinásť rokov svojich dvoch synov, ktorí nastúpili po otcovej smrti.** Dokonca, keď jej dcéra Atalia sa vydala do Judska, jej zhubný vplyv sa rozšíril aj na južné kráľovstvo. Prorok Eliáš aj nad ňou vyriekol Boží súd. Boh použil k tomu Jéhua, ktorý služobníkom proroka Elizea bol pomazaný za izraelského kráľa.

Jehu najprv vykonal rozsudok podľa Eliášových slov nad Achabovým synom, Jorámom, potom nad Jezabelou. „*A keď Jezabel počula o tom, že Jehu prišiel do Jizreela, **nalíčila svoje oči líčidlom** a ozdobila svoju hlavu a vyzerala oknom.*“ (2Kr 9:30-37). Čarodejnica Jezabel spôsobom **malovania očí** chcela očarujúcim pohľadom sugestívne (okultne) pôsobiť na kráľa Jehu. On však sa nedal omámiť a na jeho výzvu dvaja či traja jej komorníci ju zhodili dole. Keď ju chceli pochovať, už našli z nej iba lebku, nohy a päste rúk. Podľa slovo Hospodinovo skrze proroka Eliáša: „*Na podiele Jizreela budú žrať psi telo Jezabelino.*“

Jezabelin duch však pôsobil aj v cirkvi, a pôsobí aj dnes. Nerešpektovanie Božieho poriadku autorít rodí panovačné ženy (ako Jezabel) a mužov slabočov bez charakteru, nedôsledných, nestálych, nerozhodných, kompromisných, nezásadových v rodine, spoločnosti a v cirkvi (ako Achab).

V knihe Zjavenia 2:20-23 čítame o tom, že v zbere v Tyatíroch bola jedna žena, ktorú Pán Ježiš nazýva Jezabelou. Pastor dovolil prorokovať žene, ktorú Pán porovnáva k Jezabeli. Tá falošná prorokyňa vládla nad kazateľom ako Jezabel nad kráľom Achabom a manipulovala aj so staršími zboru. Táto žena o sebe hovorila, že je prorokyňa, ale Pán tu o nej hovorí, že je Jezabel, ktorá „*učí a zvádza Božích služobníkov, aby smilnili a jedli obetované modlám.*“ Táto žena oklamala, zvedla nielen obyčajných členov zboru, ale aj služobníkov. **Akože pastor nevedel rozpoznať situáciu? Nemal dar rozoznávania? Alebo tá žena bola príbuzná pastorovi, či ho k nej viazala nejaká iná zaujatosť?** Rodinné, príbuzenské, citové vzťahy často otvárajú cestu pre tolerovanie hriechu. Ako mohol pastor zatvoriť oči? Prečo nemal dosť odvahy ju napomínať, zastaviť? Pre pastora zboru nestačí schopnosť reči, ale keď nie je dar rozoznávania, do zboru môžu sa dostať a uplatniť cudzie učenia, vplyvy. Keby tento pastor mal tento dar, tak by bola Jezabel odhalená a zastavená.

Izrael je v Biblii často opísaný ako vinica Hospodinova. Izraelský národ si vyvolil Boh so zámerom, aby v mori pohanských národov, uctievajúcich modly, bol ako ostrov, svätým, oddeleným ľudom, ktorý slúži jedinému živému, pravdivému Bohu. Izrael však znovu a znovu sa odvrátil od Hospodina k modlám a s tým Bohu často pôsobili sklamanie. Boh poslal k nim svojich prorokov, a keď ani ich neposlúchali, poslal na nich nepriateľov, ktorí ich sužovali. Oni vo svojom súžení volali k Bohu, Boh ich vypočul, a od nepriateľov ich zázračne vyslobodil. Boh však bol sklamaný. Jeho sklamanie opísali proroci ako Izaiáš v 5. kapitole. Hospodin bol zarmútený nad svojou vinicou, o ktorú sa s láskou staral, vysadil ju najvýbornejšou révou, očakával, že bude rodiť hrozná; **ale rodila len plané nedozrelky.** Preto sa rozhodol, že odstráni jej plot, nech je na skazu, na pošliapanie, a nech rastie na nej trnie a bodľač. (Iz 5:1-7). Podobne opisuje Božie sklamanie aj prorok Jeremiáš: „*Ja som Ťa vysadil ako výbornú révu, všetko vonkoncom ako semeno pravdy. Ale ako si sa mi prevrátila na plané révy cudzieho viniča?!*“ (Jer 2:21). **Ako nastala takáto zmena identity národa?**

10) HROZIACA ZMENA IDENTITY CIRKVI V POSLEDNEJ DOBE

Tak ako Pán v Starom Zákone mal zármutok nad Izraelom, nad svojou vinicou, má aj dnes nad svojou Cirkvou. Už v dobe apoštola Jána Pán napomínal päť zborov zo siedmich v Malej Ázii za opustenie prvej lásky, za modlárstvo, za falošné učenia a za vlažnosť. (Zj 2. a 3. kap.) V 17.-ej kapitole Zjavenia však **Ján vidí do budúcnosti a náramne sa divil** tomu, čo videl. **Divil sa pre obrovskú zmenu identity cirkvi Kristovej v poslednej dobe.**

Neviem, či naozaj veríte, že príchod Pána Ježiša je veľmi blízko?

Biblia jasne píše, že pred druhým príchodom Pána Ježiša budú veľké rozdelenia. Tak ako kúkoľ bude oddelený od pšenice (Mt 13:24-30, 34-40), ako pleva bude oddelená od čistého zrna (Mt 3:12), aj múdre panny budú oddelené od bláznivých (Mt 25:1-13), odstúpenie od viery (1Tim 4:1).

Cirkev bola povolaná, aby bola Nevestou Baránkovou, ale sa zdeformovala, smilnila a **stala sa nevernou Neviestkou.** Ján videl ženu, podľa výzoru smilnicu, prostitútku, ktorá sedela na šelme a bola odiata purpúrom a šarlátom, ozdobená zlatom a drahým kamením, v ruke mala zlatý pohár plný ohavnosti a nečistoty svojho smilstva a bola opitá od krvi svätých svedkov Ježišových. (Zj 17:1-6).

A Ján spoznal, že tá žena je smilnica.

Predstav si, že poznáš mladú bohabojnú dievčinu, a dlhý čas nevieš o nej nič. Po niekoľkých rokoch však sa dozvieš, že sa stala prostitútkou, alkoholičkou. Aké veľké sklamanie, aká veľká rana to môže byť napr. pre jej milujúceho a bohabojného otca? Ako je to možné? Ako sa to mohlo stať?

V biblickej symbolike žena znázorňuje Boží ľud: v St. Zákone Izrael, v Novom Zákone Cirkev. **Kniha Zjavenie Jána popisuje tri druhy žien:**

- Izrael – Zj 12:1

- **Odpadlicku cirkev – smilnicu:** tu, v Zj 17. kap.

- **Cirkev Kristovu – Nevestu Baránkovu – Zj 19:7**

Predstav si, že ti Pán ukazuje videnie: Prichádza zástup žien, ženy čisté, cudné a slušné v bielom oblečené, v rukách majú horiace lampy a Pán ti oznamuje: „**Vidíš? Toto je moja Nevesta!**“ **Potom prichádza iný zástup** opitých, polonahých, vymalovaných žien so „štrngavými náušnými mesiačikmi, perlistými záveskami“ (Iz 3:18-24). Roztatárene tancujúci zástup ako okolo zlatého teľaťa, ako brazílsky karneval s transparentmi: „**Ježiš je Pán!**“ – A Pán ti oznamuje: „**Vidíš? Toto bola moja Nevesta!**“ – **Nevesta, ktorá sa stala Neviestkou.** Nevieстка, ktorá mala byť Nevestou.

Predstavme si, že žijeme v dobe, keď cirkev bola prenasledovaná. Sám Ján bol za svoju vieru vo vyhnanstve. A keď vo videní videl tú ženu smilnicu, spoznal, že je to neverná cirkev, **a náramne sa divil a zhrozil sa, ako sa to môže stať?** Ako sa môže stať, že tá v ohni prepaľovaná, prenasledovaná Nevesta sa stane nevernou Neviestkou?

Keby Ján videl dnešnú cirkev, zhrozil by sa. Divil by sa tomu a plakal by nad zmenou jej identity.

Ako ap. Pavol píše Korint'anom: „*zasnúbil som vás jednému mužovi, aby som vás ako čistú pannu predstavil Kristovi. Ale sa bojím, aby ... sa nejako vaše mysle neporušili a neodvrátili od prostoty a čistoty oproti Kristovi.*“ (2Kor 11:2-3). Pavol mal obavy, že Korint'ania urobia kompromisy so svetom a postupne sa odvrátia od čistoty evanjelia.

Tak ako sa pomaly varí povestná žaba, duch tohto sveta takto postupne a pomaly sa vkráda do života cirkvi, zborov a jednotlivcov. Hovorí sa tomu aj „salámová metóda“, keď človek urobí malý ústupok, a diabol ho po kúskoch dostane tam, kde by sa nikdy nechcel dostať.

Dnešný náboženský svet je obrovský labyrint, náboženský Babylon, v ktorom len veľmi ťažko sa dá orientovať. Kresťanstvo na jednej strane sa stáva skostnatou náboženskou inštitúciou, hlásajúcou súhrn príkazov a zákazov bez života, alebo rozumovou záležitosťou, filozofovaním, na druhej strane zábavným podnikom. Možno, sa primiešajú nejaké humanistické, sociálne a politické programy. Sú aj liberálne trendy, ktoré spochybňujú aj dôveryhodnosť Biblie a božstvo Pána Ježiša. Dokonca sa tlačia aj propagandisti agendy LGBTI. To všetko v rámci kresťanstva. **Ešte však je tu aj Nevesta!**

Koho znázorňuje – tá smilnica? Keď my protestanti hovoríme o odpadlickej cirkvi, myslíme najmä na katolícku cirkev. Stredoveká cirkev mala veľkú politickú a náboženskú moc a veľmi hanebnú tradíciu poznačenú morálnymi škandálmi jej predstavených a krvou mučeníkov (inkvizícia a križiacke vojenské výpravy).

Avšak tá žena neznamena len katolícku cirkev, ale môže znamenať ktorékoľvek spoločenstvo, v ktorom čím ďalej, tým viac dominujú len zábavné programy, kresťanská show, sebecká prosperita, zriadené evanjelium, duch Laodície, ľahostajnosť, konzumné kresťanstvo.

V dobe ap. Jána cirkev bola prenasledovaná, mala však Božiu moc. Možno, keby kresťania dnes naozaj žili svoj svedecký život a povedali pravdu do spoločnosti, boli by prenasledovaní.

Keby nekompromisný Ján Hus, ktorého katolícka cirkev upálila, pretože nebol ochotný stiahnuť svoje biblické názory, videl kompromisy, ktoré robia dnešné protestantské cirkvi, možno by sa zhrozil a divil by sa tomu. Alebo keby Martin Luther videl dnešnú evanjelickú cirkev, ako sa bratríčkuje s „cirkvou“, z ktorej on vyšiel, a znovu sa prikláňa jej bludom, ktoré on odmietol vo svojich 95-ich bodoch, možno by sa zhrozil a divil sa tomu. Keby pionieri letničného hnutia videli dnešnú letničnú-charizmatickú cirkev, zhrozili by sa a divili sa tomu ako Ján na Pathmose: „**Ako sa to mohlo stať?**“

Aké je to moje, tvoje, naše kresťanstvo? Predovšetkým nie to inštitucionálne, cirkevné, zborové, ale moje, tvoje, naše osobné kresťanstvo. Aká je naša túžba, aká je naša predstava, aký je náš vzor? Čo chceme, ako má vyzeráť naše kresťanstvo?

Často krát uvažujem nad tým, že Boh miluje svoju Cirkev. Pán Ježiš zomrel za svoju Cirkev. On čoskoro sa vráti pre svoju Nevestu a oná na svadbu nie je pripravená. Niečo sa ešte musí stať.

Taktiež verím, že mnohí, ktorí ešte nie sú spasení, musia sa v pokání k Bohu obrátiť a pridať sa k Neveste. Teda, nemôže všetko zostať tak ako je. **Niečo musí prísť!** Pred pádom „náboženského Babylona“, pred Pánovým príchodom budú mať šancu ešte aj tí, ktorí ešte sú „v Babylone“. Verím, že je mnoho napr. katolíkov, ktorí úprimne hľadajú Boha, ale ich zväzuje tá babylonská štruktúra. Ján počul hlas z neba, ktorý hovoril: „*Vyjdite z neho, môj ľuďe, aby ste sa nezúčastnili jeho hriechov a aby ste nedostali z jeho rán.*“ Mnohí počujú túto výzvu a vyjdú „z padajúceho Babylona“.

Cirkev, Nevesta Kristova musí byť „*slávna, svätá a bezvadná, nemajúca škvrny...*“ (Ef 5:27). Mnohí ešte budú musieť prejsť cez prepaľujúci oheň, keď Pán v ohni bude skúšať a prečisťovať vieru a život svojej Cirkvi. Pretože v tomto ohni sa ukáže, „*kde je trpezlivosť a viera svätých...*“, a kto sú „*tí, ktorí zachovávajú prikázania Božie a vieru Ježišovu.*“ (Zjav 13:10, 14:12). Ján Krstiteľ hovoril o Pánovi Ježišovi, „*Ktorý má svoju vejačku vo svojej ruke a prečistí svoje humno a zhromaždí svoju pšenicu do sypárne, ale plevy bude páliť neuhasiteľným ohňom.*“ (Mt 3:12). V ohni zhorí len pleva. V ohni zhorí každá zábava, každá aktivita, každá ľudská sláva ako pleva. Cirkev musí byť prepaľovaná aj ako zlato. To presne ilustruje život kresťana, ktorý prechádza ohňami skúšok, aby jeho viera bola ako ap. Peter hovorí: „*drahocenná, ktorá je omnoho vzácnejšia, ako zlato, ktoré hynie, ale sa ohňom skúša.*“ (1Pt 1:7). Aby sa z neho odstránila všetka troska, musí sa pretaviť v ohni. V ohni sa očistí a len to čisté zlato zostane. Zlatu oheň neškodí.

Aj každá stavba, každé dielo bude skúšané ohňom. „*Lebo iný základ nemôže nikto položiť mimo toho, ktorý je položený, ktorým je Ježiš Kristus. A keď niekto stavia na ten základ zlato, striebro, drahé kamene, drevo, seno, slamu - jedného každého dielo vyjde najavo, pretože to ten deň ukáže, lebo sa zjaví v ohni. A jedného každého dielo, aké ktoré je, sám ten oheň skúsi. Ak ostane niečie dielo, ktoré postavil na základ, dostane mzdu; ak zhorí niečie dielo, bude mať škodu, a on sám bude zachránený, ale tak ako skrze oheň.*“ (1Kor 3:11-15).

11) ÚTOKY NA IDENTITU

Hovorili sme, že **duchovná identita, o ktorej nám svedčí Svätý Duch** – teda uvedomovanie si toho, kto sme v Kristovi – **nám dáva istotu**. Našu duchovnú identitu si potrebujeme neustále uvedomiť, chrániť a pestovať, pretože je denne vystavená pochybnostiam a útokom zo strany nepriateľa.

Útok na identitu je útokom na vieru. Nepriateľ sa snaží nahádzať do cesty prekážky, v ktorých je skúšaná naša identita, ale aj naša viera v spoľahlivosti Božieho Slova.

Pán Ježiš, Ktorý si bol vedomý svojej identity, nám ukázal príklad, ako žiť a jednať v rôznej situácii. On jednal s púšťou s autoritou a svoju božskú identitu zachoval aj ťažkých situáciách. **Pretože On bol Boh! Preto je potrebné Jeho sa pýtať, ako sa zachovať v týchto situáciách.** On nám skrz svoje Slovo a svojho Ducha dáva radu, zároveň nás aj vyzbrojí a posilní k víťazstvu.

Niektoré situačné príklady:*** (J. Lakatoš).

a.) Ako sa správaš, keď v práci Tvoj nadriadený nadáva na Teba? Predpokladajme, že bez príčiny. Len preto, lebo nemá dobrý deň, nedobre sa vyspal alebo má nejaké vnútorné problémy, boje. Alebo jednoducho chcel Ťa šikanovať, pretože si kresťan. Niekedy je to skúška viery, niekedy je diablov útok. Ako budeš reagovať? Budeš mať obavy, že Ti zníži plat..., rozladí Ťa, budeš mať strach, budeš spochybniť Božiu dobrotu a svoju identitu Božieho dieťaťa? Alebo zachováš svoj pokoj, **pretože vieš, kto si v Kristovi!** Budeš dôverovať Pánovi, Ktorý Ťa dobre pozná a Ktorý má posledné slovo. A modli sa za svojho nadriadeného, uvidíš, že na druhý deň bude mať iný postoj k Tebe. Kto sa bojí Boha, nemusí sa báť človeka!

b.) V Tvojom blízkom okolí začne podnikať človek, ktorý pre Tvoj biznis znamená konkurenciu. Čo budeš robiť? Budeš mať obavy pre svoj biznis, nebudeš môcť kludne spať? Alebo budeš dôverovať Bohu, že On Tvojej práci bude žehnať. **Pretože vieš, kto si v Kristovi!** „*Lebo On povedal: Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím.*“ (Žid 13:5). Bude dobré, keď vo svojej konkurencii budeš hľadať spoločníka. Vyskúšaj to, modli sa za neho a žehnaj mu!

c.) Nastúpiš do novej školy či zamestnania, kde spolužiaci alebo kolegovia Ťa chcú zlákať do partie, kde sa holduje alkoholu a iným nerestiam. Buď sa necháš nahovoriť, pretože sa bojíš, že stratíš kamarátov a ich priazeň. V tom prípade budeš mať v srdci nepokoj a výčitky svedomia. Alebo vyznáš, že veríš v Krista a zmysel života máš v iných činnostiach. **Pretože vieš, kto si v Kristovi.** Najlepšie je svoju totožnosť, „legitimáciu“ preukázať hneď na začiatku. Možno, že sa Ti niektorí budú vysmievať a Ťa opustia (za takých kamarátov nie je škoda!), iní však Tvoju vieru a odvážnosť plávať proti prúdu ocenia a možno neskôr budú nasledovať.

d.) V kruhu priateľov vnímaš, že bokom sediaci skupinka šušká a sa podozrivo usmieva. Možno, v duchu si myslíš: „*Určite šuškejú o mne!*“ Keď Tvoja identita v Kristu je zdravá, nebudeš sa s tým zaoberať, nebudeš si domýšľať, nedovolíš, aby Tvoje vzťahy k tým ľuďom boli narušené. Možno, to vôbec nie je pravda, len domýšľavosť. Ale aj keď Ťa práve ohovárajú, nevádi, **pretože Ty vieš, kto si v Kristovi!**

e.) Čo robíš, keď Tvoj spolužiak Ti ukazuje svoj najmodernejší, najdrahší mobil, aký Ty si nemôžeš dovoliť kúpiť? Budeš mať v srdci závisť alebo prejavíš svoju radosť, budeš sa tešiť s nim, zároveň budeš vďačný Bohu za svoj starší, ale plne funkčný telefón?

f.) V zbore Ťa niekto (starší ujo) napomína, že máš nevhodné oblečenie. Čo robíš? Urazíš sa a zanevrieš na toho uja, alebo opýtaš sa doma rodičov či svojho manžela, kazateľa, starších zboru, či ten ujo mal pravdu. Možno, všetci budú hovoriť, že je to v poriadku, Pán pozerá na srdce a najdôležitejšie je to, čo si myslí o mne Boh. Áno je to tak! Samozrejme je dôležité, akým spôsobom Ti to „ten ujo“ povedal. A keby mal pravdu, možno stálo by to za to pozrieť sa do zrkadla a do zrkadla Božieho Slova, ktoré Ti povie, čo si myslí o tom Boh. „*Podobne aj ženy nech sa ozdobujú slušným odevom s cudnosťou a zdržanlivosťou, bez výstredných účesov, bez zlata a perál, bez drahocenných šiat; ale nech sa ozdobujú dobrými skutkami, ako sa sluší ženám, ktoré sa rozhodli pre zbožný život.*“ (1Tim 2:9-10).

g.) Kamarátka Ťa sklamala, lebo prezradila citlivé tajomstvo, ktoré si jej dôverne zverila. Cítiš hnev a nedôveru voči nej a hovoríš: „*Nikdy viac jej nič nepoviem, ba keď ona mi niečo povie, ja jej to vrátim.*“ Cítiš hanbu pred inými aj pred sebou, že si nebola opatrnejšia. Je to prirodzená reakcia, čo s nami lomcuje, je to útok na našu identitu. Ale keď naša identita je zdravá, nehovorím, že máme popierať to, čo sa stalo, ten človek zneužil Tvoju dôveru, ale keď mu odpúšťaš, naučila si cennú lekciu, že svoje vnútro nebudeš otvárať hocikomu. A keď už to všetci vedia, to preriedi Tvojich kamarátov. S tými, ktorí Ťa aj takto akceptujú, budeš mať pevnejšie vzťahy. „*Priateľ miluje každého času, a v súžení sa z neho rodí brat.*“ (Prís 17:17).

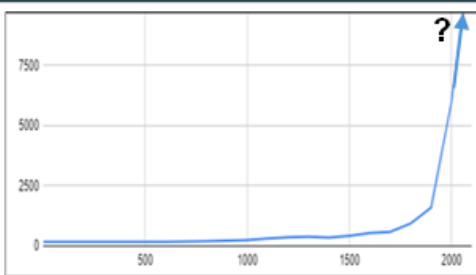
Identita Cirkvi, identita každého kresťana bude skúšaná, či je autentická. Pretože už aj teraz sú, ale v poslednej dobe postupne vždy budú väčšie a väčšie útoky na našu identitu. Tie útoky boli vždy, ale čím bližšie je príchod Pána, diabol vie, že má málo času, a so svojimi lživými zázrakmi (2Tes 2:9 – hlavne modernej technológie) sa usiluje spochybniť našu vieru a identitu. Preto potrebujeme svoju identitu strážiť, musíme bdiť, „*obliecť si celú zbraň Božiu, aby sme mohli obstáť proti taktike a úskočnosti diablovej.*“ (Ef 6:11), „*lebo nie sú nám neznáme jeho úmysly.*“ (2 Kor 2:11).

Starší ľudia majú iné formy útokov na identitu než mladí (najmä demenciou). Mnohokrát som povedal pri pastoračných návštevách starším bratom, sestram, ktorí sa sťažovali na svoju zábudlivosť: „*Len jedno nezabudni, že Pán Ježiš za Teba zomrel! On Tvoje hriechy odpustil a Ty si Božie dieťa!*“ Aj naša 94 ročná babička už mala pokročilú demenciu, ale, keď sme spievali pieseň: „*Ja nemám zlato ani drahokam, ale mám právo stať sa Tvojím...*“ - a iné piesne, ona spamäti spievala s nami.

Mladí ľudia majú a budú mať iné formy útokov na identitu, na ktoré musia byť pripravení. To sú nové ideológie, technológie, nové „vymoženosti“ doby. Nechcem pohrdať modernou technikou, aj ja ju využívam, mám „múdry“ telefón, a bez počítača, internetu by som nemohol s Vami zdieľať tieto riadky. Rozvoj techniky v mnohom ohľade slúži na dobro človeka. Internet, televízia momentálne môžu slúžiť aj na zvestovanie evanjelia. Taktiež majú užitočnú úlohu šírením informácií a všeobecného vzdelávania, predsa tento fantastický rozvoj má aj svoje nebezpečenstvá. V dejinách už mnohokrát sa stalo, že ľudia (inšpirovaní zlým) tieto vymoženosti zneužívali na záhubu ľudstva. Mám obavu, že ľudstvo sa stane rukojemníkom, otrokom techniky a technika zničí ľudstvo.

Čo by bolo napríklad, keby nejaký vírus globálne napadol internet a počítačové systémy sveta? Alebo, keby nejaký svetový diktátor to využil na totálnu manipuláciu ľudstva? (Zj 13:13-18).

Tento diagram znázorňuje rast populácie zeme, ako aj rast úrovne vedy a techniky v našom letopočte

Pred 2000 rokmi žilo na Zemi asi 300 miliónov ľudí. Približne v roku 1800 tento počet dosiahol jednu miliardu. Dve miliardy obyvateľov žilo na svete v roku 1927 a o 30 rokov neskôr to boli už tri miliardy. Počet obyvateľov dosiahol štyri miliardy v roku 1974, päť miliárd v roku 1987, šesť miliárd v 1999 a sedem miliárd v októbri 2011. Osem miliárd ľudí dosiahol počet obyvateľov Zeme v novembri 2022.

Podobný trend ako rast populácie ukazuje aj vývoj techniky. Ľudstvo od stvorenia sveta cez tisícročia žilo na takmer takej istej úrovni. Svietili olejovými svietnikmi, premávali sa pomocou ťažných zvierat, nepoznali elektrinu, ani vymoženosti techniky dnešných dní. Pred cca. 500 rokmi zrazu sa veci pohli. Objavom knižnice, páneho stroja, spaľovacieho motora, elektriny, telekomunikácie atď. nenávratne sa začala technická revolúcia.

Veda a technika za posledných 50 rokov (podľa priloženého grafu) rapídne, parabolicky viac napredovala ako za polovicu predošlého tisícročia, a táto progresívna tendencia naďalej nezastaviteľne pokračuje. ALE DOKEDY? Ľudstvo vedu a techniku povýšila takmer na božskú úroveň. Ich vývoj nie je možné sledovať. Vymoženosti techniky, ktoré sú prístupné, sú len zlomkom toho, čo už existuje alebo v tajných výskumných dielňach sa pripravuje.

Sami vedci s úzkosťou hľadajú do budúcnosti, a obávajú sa, či vymoženosti techniky nakoniec nezničia ľudstvo (atómová vojna - hviezdna vojna?). „Keby si sa vzniesol vysoko sťa orol a keby si si aj medzi hviezdy položil hniezdo, zvrhnem ťa odtiaľ — znie výrok Hospodina.“ (Abd 1:4).

Najintenzívnejšími útokmi na identitu mladých ľudí sú vplyvy liberálnej ideológie, technológie, módy, médií, reklám, sociálnych sietí a influencerov. Dnešné deti už sa rodia „s mobilom v ruke“ do takéhoto prostredia, a hroziace deformácie, ktoré my starší vnímavé, pre nich sú normálkami. Keď mladí ľudia nie sú zakorenení vo viere a nemajú pevný základ v Božom Slove, nedokážu dnešný trend morálky a techniky porovnať so životom predošlých generácií. Sme tak závislí na modernú techniku, že nevieme si predstaviť život bej nej. Len to najbežnejšie: Čo by bolo, keby len na 1 hodinu počas bohoslužby bol výpadok elektriny? Alebo, keby nejakým hackerským útokom v jednom okamihu sa zastavili elektrárne a počítačové systémy? A to sa môže stať. Nechcem povedať, že by mali vedieť, čo znamená učiť sa pri svetle petrolejovej lampy, i keď možno, také časy ešte prídu. Možno, stačí nejaká víchrica, ktorá - ako nedávno - zničila elektrické vedenie vo viacerých oblastiach.

12) ÚTOKY NA IDENTITU – vplyv médií. Médiá vystupujú s nárokom na absolútnu pravdu („Je to pravda, veď to povedali v televízii!“) a na autoritu obrazotvornosti. Svojim nepozorným konzumentom často nenápadne vnucujú svoje diabolsky rafinovane premyslené globálne myslenie, akúsi budúcu povinnú vŕšľudskú ideológiu. Napríklad, v médiách denne je „salámovou metódou“ podsúvané množstvo príspevkov na propagáciu agendy LGBTI, Gender ideológie, porna, ezoteriky, Halloweenu, životného štýlu a módnych výstrelkov influencerov a celebrit.

Som zhrozený, keď počujem absurdity niektorých hlásateľov správ a moderátorov, s akou vážnosťou hovoria o zosnulých celebritách, hercoch, športovcoch či rockových hudobníkoch, ktorí „odtiaľ z hora, z nebička fandia svojmu športovému družstvu“, či „spievajú v nebeskej kapele“, nezávisle na tom, aký (morálny či nemorálny) život žili počas svojho pozemského života. A ľudia to berú! Biblia hovorí, že „tam hore, v nebi“ sú len tí, ktorí „zomierali v Pánovi!“ Je zarážajúce, že vysokovzdelený moderný človek, disponujúci technikou 21. storočia, tak isto ako v stredoveku, verí poverám, pohanským ľudovým zvykom, na krku nosí amulety sľubujúce šťastie, uzdravenie, podkovu na aute, piatok očakáva so strachom, obzvlášť, keď je 13. deň v mesiaci. Je nepochopiteľné a paradoxné, že vedecky založený človek nosí na ruke červený náramok z vlny, ktorý vraj má vzdialiť kľatbu, s celou vážnosťou verí horoskopom a nebiblickým náboženským bludom (napr. očistenie, orodovanie „svätých“ za mŕtvych...). Prečo mnohí moderní štátnici chcú riadiť politiku a osud sveta okultnými radami veštkýň? Pretože aj moderní ľudia sú veľmi ľahkoverní. Všetkému veria, len nie Božiemu Slovu, Biblii. Lebo Biblia človeka vyzýva k pokániu, k viere a k zmene života.

Útoky na identitu a jej deformáciu nevníma každý, len tí, ktorí sú v Kristovi novými stvoreniami, ktorí sú Kristom spolu ukrižovaní (2Kor 5:17, Gal 2:20) a „*majú vycvičené zmyslové ústroje a tak spôsobilé posúdiť, čo je dobré a čo zlé!*“ (Žid 5:14). V dnešnom „demokratickom“ svete, keď filozofiou zmýšľania sveta je liberalizmus a tolerancia voči „všetkému a každému“, voči pravdám a hodnotám absolútnej, večnej platnosti nikto nie je tolerantný. Žijeme vo svete synkretizmu, v ktorom KAŽDÝ MÁ PRAVDU, okrem Biblie a tých, ktorí v Bibliu veria a považujú ju za meradlo svojho života.

Čo formuje Tvoju identitu, Božie Slovo alebo médiá?

Mediá v konečnom dôsledku slúžia na vymývanie mozgu a na prípravu cesty pre budúceho „mesiáša“ tohto sveta. Stále platí heslo demagógie: „*Stokrát opakovaná lož sa stáva pravdou!*“ Ľudia, ktorí permanentne sledujú seriály, alebo deti rozprávky, permanentne žijú v inom, neskutočnom, zidealizovanom alebo hrôzostrašnom svete, a preto ich kontakty s reálnym svetom a ľuďmi sú často konfliktné. Nehovoriac o tom, že títo ľudia, ako omámení týmto neskutočným mediálnym svetom, **nevnímajú Božie upozornenia ani znamenia a nebezpečenstvá doby**. Žiaľ, to platí aj o kresťanoch.

Filmy s manželskými „trojuholníkmi“ zväčšia skončia happy endom (rozumej: rozvodom!), v skutočnosti to však nie je „happy“. Zostávajú zranenia a nešťastné deti. Herci so širokým úsmevom v reálnom živote, bez tejto masky, sú tiež nešťastní, trpia na depresie a často zomierajú na predávkovanie drogami alebo samovraždou.

Virtuálny svet mimoriadne zdeformuje najmä detské duše a zapríčiňuje nervové a psychické poruchy, deformácie správania a charakteru. Cieľom PC hier je, aby si ľudia zvykli na „reálny život vo virtuálnom svete“. Agresívne počítačové hry pôvodne boli vymyslené ako trenažér pre výcvik vojakov na zabíjanie „nepriateľa“, aby ich svedomie bolo úmyselne „vycvičené“, resp. zámerne otupené, aby zo zabíjania ľudí ako na bežiacom páse si nerobili problém svedomia. Najsmutnejšie je, že niektorí rodičia tiež takto „cvičia“ svoje deti kupovaním podobných videohier. Potom nie je div, že deti na školách naostro vyskúšajú otcovu pištoľ, dokonca aj samopal. Nepriateľ sa vždy nájde. Keď aj teba zabijú, nevádi, veď ty na PC hrách máš aj 10 životov. Realita je však iná! Ďalším rizikom je, že deti sa stávajú závislými na PC hry, a takto si postupne zvykajú aj na gemblerstvo.

Zázraky techniky sú prípravou infraštruktúry pre globalizáciu sveta, pre nástup celosvetového diktátora, ktorú Biblia nazýva šelmou, antikristom (2Tes 2:9-12, Zj 13.kap., 14:9-12), ktorý zavedie totálnu kontrolu každého jedinca s telekomunikačnými satelitmi, senzormi, kamerovými systémami, atď., a taký bezpečný systém, že budú môcť kupovať a predávať len tí, ktorí budú mať na pravej ruke alebo na čele určitý znak (pravdepodobne pod kožu vsadený mikročip), znak šelmy. Technické podmienky sú pripravené, len ešte kvôli hackerom je potrebné ich zdokonaľiť. Boj proti kriminalite, ilegálnej migrácii a terorizmu urýchľuje zavedenie tohto systému.

Väčšina ľudí bude fascinovaná s týmto úžasným riešením a bude ho vítať s veľkým nadšením a ováciou. Predsa kriminálni, teroristi budú neustále sledovaní. Zloději nemôžu ukradnúť peniaze, pretože nebudú. Teraz, keď zloděj ukradne bankovú kartu alebo človek ju stratí, má problém. Avšak ani bankové karty nebudú. Vsadené mikročipy budú na pravej ruke a na čele ľudí a všetky transakcie sa budú uskutočňovať cez tieto mikročipy. Keby človek stratil hoci aj ruku, kód bude mať ešte na čele. Keď však stratí hlavu..., transakcie potrebovať už nebude. Celosvetové štátne, bezpečnostné, bankové, obchodné a vojenské systémy už sú pospájané. Táto počítačová sieť však stojí na veľmi krehkých nohách, a vo svojom čase padne ako „veľký Babylon“.

Biblia hovorí, že príchod antikrista, toho bezzákonného bezbožníka bude „**mocným satanovým pôsobením so všetkou mocou a so znameniami a s živými zázrakmi** a s každým zvodom nepravosti medzi tými, ktorí hynú, pretože nepriali lásky pravdy, aby boli spasení; a preto im Boh pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili ľži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale si obľúbili nepravosť.“ (2Tes 2:9-12). Falošný prorok vykonáva všetku moc antikrista pred ním, pred jeho zjavením, a pôsobí to, aby sa všetci ľudia klaňali antikristovi. V záujme toho bude robiť veľké divy, takže aj ohňu dáva zostupovať z neba na zem. Svojimi falošnými zázrakmi zvádza tých, ktorí bývajú na zemi. Verím, že budú to nadprirodzené démonické zázraky, veď dostane k tomu moc od satana, ale aj zázraky techniky! Falošný prorok pre divy, ktoré mu budú dané, káže obyvateľom zeme, aby učinili obraz šelme, antikristovi. Bude mu daná moc, aby obrazu šelmy dal ducha, aby obraz šelmy aj hovoril. Taktiež, aby všetci, ktorí by sa neklaňali obrazu šelmy, boli pobití. (Zjav 13:12-15).

Tento svetový diktátor bude nútiť ľudí, aby ho uctievali za boha. Každý, kto to odmieta, bude prenasledovaný. Avšak každý, kto prijme na seba jeho znak, bude piť z kalichov Božieho hnevu (Zj 14:9-12), medzi inými budú mať na svojom tele zlé a odporné vredy (Zj 16:1-2). Pán Ježiš však zaslúbil, že pred vyliatím kalichov hnevu On svoj ľud vytrhne na svadbu Baránkovu.

Tento opis má cca. 2000 rokov a sa naplňuje pred našimi očami. Cez stáročia ani ľudia, ktorí čítali a skúmali Bibliu, nerozumeli, pretože k ich porozumeniu sú potrebné vymoženosti modernej techniky. Obraz, ktorý bude hovoriť, dalo by sa stotožniť aj veľkoplošnou obrazovkou, televíziou. Avšak antikrist pravdepodobne životu-vernejším spôsobom sa ukáže svetu, aby ho ľudia za boha uctievali. Na veľkoplošnej obrazovke už dnes je možné pomocou umelej inteligencie (AI) vytvoriť hovoriaceho človeka-politika, virtuálneho dvojníka, ktorý na nerozoznanie je totožný so skutočným politikom.

Moderná technológia ponúka ďalšie možnosti. Pomocou virtuálnej reality (VR), hologramov, laserovej techniky už dnes sa dajú vytvoriť zázračné atrakcie. Napríklad, v múzeách vystavené poklady je možné verne nahradiť virtuálnymi kópiami, ktoré sú vytvorené hologramami. Taktiež napr. jeden politik v tom istom čase môže sa zjaviť naraz na viacerých javiskách bez toho, žeby fyzicky tam musel byť. Pomocou laserovej techniky a hologramov je možné produkovať holografické predstavenie, laserovú show, holografické premietanie na „neviditeľnom plátne“, premietanie na oblohe, ktoré spôsobí nadprirodzené zdanie, 3D animácie atď. Technické podmienky k vytvoreniu obrazu šelmy sú pripravené. Už môže prísť aj holografický „oheň z neba“.

Ďalšia fenomenálna oblasť je transhumanizmus. Je to hnutie, ktorého snahou je transformácia človeka na umelú super-inteligenciu, a prostredníctvom modernej technológie (inteligentných robotov, neurotechnológie, nanotechnológie, biotechnológie) cieľom vytvoriť nesmrteľného nadčloveka. Na prvý pohľad transhumanizmus vyzerá fantastickým objavom k odstráneniu chorôb, handicapu, k vylepšeniu ľudského tela a kvality života. Tento proces už sa začal existujúcimi implantátmi, ako kardiostimulátory, stenty do srdcových ciev, umelé srdce, rôzne protézy, implantovaný prístroj do vnútorného ucha pre sluchovo postihnutých, neuroprotéza, ktorá vráti do amputovanej končatiny hmat a cit, atď.

Tento vývoj však postupuje a smeruje k vytvoreniu kybernetického organizmu človeka. Kybernetický organizmus (kyborg) znamená spojenie kybernetiky (robotiky) s organizmom, teda hybrid človeka a počítača, respektíve človek „vylepšený“ umelými súčastami. Na nižšej úrovni ide o prenos ľudskej inteligencie do počítača, a na vyššej úrovni naopak, prenos počítača (umelej inteligencie) do ľudskej inteligencie. Humanoidné roboty (androidy) vyskytujú hlavne vo filmoch sci-fi, ale už existujú aj dnes. Sú to roboty, ktoré simulujú a niektoré až do nerozoznania napodobňujú formu a správanie človeka.

Pokiaľ snaha transhumanistov sa zastaví pri tej prvej, nižšej úrovni (prenos ľudskej inteligencie do počítača), je to v poriadku. Počítače boli vymyslené na základe skúmania štruktúry ľudského mozgu – čo je Boží zázrak! – a jeho činnosti. Naopak však prenos počítačom generovaných impulzov do ľudského mozgu je nebezpečné. Trend sa však nezastaví. Pretože veda a technika sa nezastaví. Plán je taký, že umelou inteligenciou generované impulzy (mikročipy) nanotechnológiou majú aplikovať do ľudského mozgu a tak ovládať myslenie a charakter ľudí, ovládať celé ľudstvo.

Tieto pokusy mozgovou stimuláciou už existujú pri ľuďoch, chorých na Parkinsonovú a Alzheimerovu chorobu, na ťažké depresie, epilepsiu alebo pri pacientoch s ALS (amyotrofická laterálna skleróza). Za posledné dve desaťročia mozgová stimulácia bola celosvetovo implantovaná viac ako 100 000 pacientom.

Do mozgu vsadené implantáty (BCI) dokážu vysielat' informácie priamo do mozgu, čo sa nazýva hlboká mozgová stimulácia (DBS). Tento proces znamená implantáciu elektród, ktoré stimulujú neuróny, čím pomáhajú liečiť zdravotné stavy ako Parkinsonova choroba. Niektoré elektródy sa implantujú priamo do mozgu, iné sa umiestňujú na povrch mozgu alebo do blízkych krvných ciev.

Objavujú sa však obavy z manipulácie správania, implantácie falošných spomienok či narušenia osobnej autonómie. Sú tu aj riziká spojené s implantáciou cudzích predmetov do mozgu, vrátane infekcií a tvorby jazvového tkaniva. Dlhodobé dôsledky elektrickej stimulácie mozgu ešte nie sú úplne známe. Najväčšie nebezpečenstvo je strata ľudskej identity, neobmedzené možnosti mentálnej aj biologickej manipulácie a totálnej kontroly ľudstva.

Ďalšia oblasť transhumanizmu je génové inžinierstvo, ktoré zahŕňa v sebe genetické manipulácie, aké je klonovanie, pokusy vyrobiť umelý, syntetický ľudský chromozóm, z neživej hmoty živý organizmus a tak vyvrátiť pravdivosť biblického stvorenia. Prvé ľudské embryo bolo vyklonované, zatiaľ však nie na reprodukčné účely. Tieto pokusy môžu mať nedozerné následky.

13) ÚTOKY NA IDENTITU – šikanovanie

Šikanovanie je téma, ktorá v poslednej dobe sa stáva veľmi rozšíreným a závažným problémom najmä medzi mladými ľuďmi. Je to fyzické, psychické či slovné týranie obete niektorými agresívnymi, často neprispôsobivými ľuďmi, ktorí neraz sami boli, či sú, šikanovaní. Šikanovanie smeruje voči slabším, subjektívne nesympatickým, vzhľadovo či sociálne odlišným, fyzicky či mentálne menej zdatným, hendikepovaným deťom, spolužiakom, ktoré sa nevedia brániť. Najviac sa vyskytuje na základných a stredných školách, na internátoch, ale aj na vojenčine a na pracoviskách. Obeťou šikany je veľakrát nový člen skupiny (nový žiak, spolupracovník). Deje sa to zväčša bitkou, nadávkami, posmechom, ohováraním, urážkami, hrozbami, násilím, pri ktorom je obmedzovaná sloboda a ponižovaná ľudská dôstojnosť, ale aj niečím menej nápadným spôsobom ako napr. nevšímavé ignorovanie, vylúčenie zo skupiny. Cieľom šikany je demonštrovanie prevahy, moci, vynútenie určitej výhody (zobrať desiatu), ale pre agresorov často je to len zábava. **Je to útok na identitu.**

Šikanovania sa môže dopúšťať nadriadený zadávaním nezmyselných úloh alebo požiadaviek na splnenie očividne nereálnych termínov, neoprávnenou kritikou, zvaľovaním viny na podriadeného. Ale aj skupina podriadených môže šikanovať nadriadeného, napr. sabotovaním projektov spravidla s cieľom jeho odvolania. Šikanovaním na pracoviskách je aj sexuálne obťažovanie.

Šikanovanie sa deje aj v domácnostiach, v rodinách. Šikanovať môžu manželia jeden druhého rôznou formou vydierania, napr. odmietnutím sexuálneho spoluzitia. Šikanovať môžu rodičia deti a často aj deti svojich rodičov trucovaním, odmietnutím jedla, ba niekedy aj vyhrážkou samovraždy.

Šikanovane je veľmi rozsiahly problém a na tomto mieste nie je možné ho podrobne rozoberať. Spomením len ešte jednu formu šikany, ktorou je tzv. **kyberšikana**, šikanovanie vo virtuálnom priestore prostredníctvom internetu.

Internet poskytuje anonymitu a je možné ho zneužívať na šikanovanie. Anonymita poskytuje priestor na vybavovanie si účtov medzi ľuďmi, ktorí by to v priamom kontakte nedokázali. Anonymita internetu im vyhovuje. Prebieha to prostredníctvom mailov, správ, zoznamovacích agentúr či sociálnych sietí. Agresor často sa zjaví ako priateľ, je to však vlk v ovčom rúchu. Najprv získa priazeň a dôveru obete, potom vyžiada fotky, neskôr fotky či video s obnaženým telom. A keď mu to dôverčivá a „zamilovaná“ osoba pošle, vyžiada peniaze pod hrozbou, že to zverejní na sociálnej sieti. Žiaľ, mnoho zaslepených dievčat a žien, ale aj mužov sa stalo obeťou takých agresorov.

Šikanou v škole a kyberšikanou väčšina detí sa rodičom nezdôverí. Niektoré však áno. Závisí to od ich vzťahu s rodičmi. Ak sám rodič nejakým spôsobom poškodzuje sebaúctu dieťaťa, môže sa stať, že sa mu dieťa už nezdôverí a bremeno problému dusí v sebe. Dlhodobé trvanie tohto problému môže spôsobiť ťažké psychické následky.

Zoberme si príklad: slušne vychovaný chlapec z usporiadanej rodiny ide na strednú školu. Pretože je trochu utiahnutej povahy aj fyzicky je slabší, nezapája sa do vystrájanja spolužiakov. Preto sa mu posmievajú aj ináč ho ignorujú. Možnosti sú dve: buď sa pridá k nim a bude tiež mladších a slabších šikanovať alebo bude trpieť ďalej. **Je to aj môj prípad.** Keď som sa dostal na strednú školu, býval som na internáte, odkiaľ sme chodili do rôznych škôl v meste. V prvom ročníku na internáte som ešte hľadal Božiu tvár. Vyhľadával som tiché miestečky, kde som sa mohol modliť a čítať Nový Zákon. Nezapájal som sa do vystrájanja spolužiakov, preto sa mi začali posmievajúť, že som „zbabelý zajko“, čo sa mi nepáčilo. Od druhého ročníka som sa však im viac a viac prispôboval a pridával sa k nim, len aby sa mi neposmievali. A tak som sa vždy viac a viac vzdďaľoval od Boha, čo sa pokračovalo a trvalo 15 rokov, až ma Pán radikálnym spôsobom zastavil. Keď som uveril, niektorí ľudia ma považovali za blázna, ale už mi to nevadilo, pretože som vedel, kto som v Kristovi. Prežil som boje a nepochopenie v rodine, šikanovanie na pracovisku formou odmietnutia odmiem, ktoré všetci dostali, dokonca pre moju vieru stranícke vedenie chcelo mi dať výpoveď s takým posudkom, s ktorým by ma nezobrali iba do baní. Ja som však ich predbehol a podal som výpoveď ja. Na inom pracovisku s kolegami som mal dobré vzťahy, avšak boli dvaja traja, ktoré mi často vulgárne ubližovali.

Druhý typický príklad: dievča s trocha nadváhou. Spolužiaci, spolužiačky nejakým spôsobom jej dávajú najavo, šuškejú o nej medzi sebou, chlapci ju obchádzajú, a ona si uvedomuje, že nie je prijatá a preto musí so sebou niečo robiť. Zároveň na internete objaví štíhle postavy modeliek, influenceriek a iných celebrit, ktoré ponúkajú „zdravý životný štýl“. V snahe „byť in“, aby bola prijatá (čo je veľmi dôležité práve pre deti v pubertálnom veku) začne šikanovať seba. Zoznami sa totiž s anorexiou a bulímiou, a tak nastúpi na cestu pozemského pekla úzkosti, stresu a depresí. A to všetko prísne zatajené pred celým svetom, hlavne pred rodičmi. Tento proces často skončí niekoľkonásobným neúspešným – a žiaľ, možno aj s jedným úspešným – pokusom o samovraždu.

Mentálna anorexia je psychická porucha príjmu potravy, spojená s chorobným strachom z nadváhy, spočívajúca v odmietnutí pokrmov kvôli radikálnemu schudnutiu, pre skreslenú mentálnu predstavu o svojom tele. Často začína ako protestná reakcia na novú životnú situáciu či udalosť, s ktorou sa mladý človek nedokáže vysporiadať (rozvod rodičov /deti sú proti!/, šikana, úmrtie v rodine a pod.). Dôsledkom anorexie je podvýživa a podváha, ktorá so sebou prináša mnohé zdravotné riziká i komplikácie.

Žiaľ, v spoločnosti vládne medializované presvedčenie, že dosiahnutie štíhleho tela (tzv. „Barbie syndróm“) je práve tá cesta, ako byť populárny, hodný lásky, úspešný a šťastný. O tom sa však nehovorí, že fotky modeliek sú dodatočne graficky upravované – najmä predĺženie nôh a zúženie bokov.

Bulímia je tiež psychická porucha stravovania. Je charakteristická opakovaným prejedávaním sa, ktoré sú sprevádzané pocitom viny a následným vyprovokovaným zvracaním potravy, užívaním preháňadiel a diuretík, prípadne extrémnym cvičením.

Anorexia nie je problém len modeliek, ale aj dievčat, ktoré nechcú byť ženami. Nechcú, aby u nich prebehla puberta, nechcú menštruovať, mať prsia a nechcú vyzerat' žensky, ale mužsky. Jednoducho nechcú dospieť, a riešia to tak, že prestanú jesť, aby takto zabránili rozvoju puberty. Je to vážny psychický problém hraničný schizofréniou, **neprijatie seba, odmietnutie svojej identity.**

14) ÚTOKY NA IDENTITU – dilema mladých ľudí: prijať alebo odmietnuť svoju identitu

Videli sme neblahé dôsledky šikanovania, anorexie a odmietnutia svojej identity. Je to reťazová reakcia viacerých faktorov, ako sme to videli aj v uvedenom príklade. Je tu jedno dievča s trochou nadváhou, ktoré nie je prijaté spolužiakmi a nedokáže prijať ani seba. Potom je tu následné šikanovanie, ktoré pôsobí rozhodnutie pre anorexiu, ktorej následky môžu byť nedozerné a tragické.

Vzniká otázka: Prečo? **Neexistuje iné riešenie?**

Videli sme tiež, že v tomto svete na proces formovania či deformovanie charakteru a identity mladých ľudí hrajú veľký vplyv médiá, sociálne siete, celebrity a influenceri. Tito mienkotvorní lídri zameraní na životný štýl, krásu a módu ovplyvňujú názory a chovanie veľkého množstva najmä mladých ľudí. Na svojich sociálnych sieťach pravidelne publikujú príspevky, a tým si získavajú veľa fanúšikov, ktorí sa nechávajú s ich názormi ovplyvniť a manipulovať. Ich imidž a životný štýl udáva smer, a ten, kto nedrží krok s trendom, nie je „in“ a je diskvalifikovaný.

Imidž vo svete má veľkú dôležitosť. Ľudia si dávajú záležať na svojej reputácii v spoločnosti, aby vyvolali dojem, že sa im v živote darí, aby boli považovaní za dôležitých a úspešných. Najčastejšie však je to predstieranie skutočnosti, a to, čo je za kulisami, nikto nevidí.

Na svojom imidži si dávajú záležať najmä ženy, ale aj muži. Veľkú pozornosť venujú sebe a tomu, ako vyzerajú a čo si oblečú. Často si zvolila bizarný outfit, intenzívne sledujú, čo sa práve nosí, čo je „trendy lifestyle“ a „jednoducho fakt cool“? Každý z nás túži pekne vyzerat'. Samozrejme, Boh nie je proti kráse. Ale to, čo sa vo svete robí, je už prehnané a nie je vôbec krásne.

V poslednej dobe exhibicionizmus nabral doteraz nevídané veľké obrátky. Ľudia so svojim výzorom chcú šokovať iných ľudí. Na jednej strane je tu prepychový trend módy celebrit, ktorí chcú na seba upútať pozornosť ľudí hypermodernými výstrelkami alebo odhaľovaním erotických oblastí svojho tela. Na druhej strane pre nižšiu vrstvu spoločnosti hlavný trend udáva hipster subkultúra, čo dnes je skôr deformácia a deštrukcia kultúry. Už samotne slovo „sub“ vyjadruje niečo nižšie. Kultúra typu „sub“ je „kultúrou undergroundu“, súborom rôznych atribút, z ktorých najsilnejšie sa prejavuje hudba a móda. Aj hudba aj móda je nositeľom myšlienky. Spôsob obliekania a ozdobovania sa vyjadruje určitú životnú filozofiu ako voľnomyšlienkarstvo, ideológia nezávislosti, anarchia, rebélia, voľná „láska“, feminizmus, exhibicionizmus atď. Je to zveľaďovanie kultúry alebo jej deformácia?

Tento typ „kultúry“ vždy viac a viac vedie k nemorálnostiam, k deštrukcie a sebazničeniu (extáza, drogy, tetovanie), ba aj k uctievaniu satana. Pojem subkultúra najčastejšie sa spája s rebelujúcou mládežou, ktorá má sklony odlišovať sa od všetkého tradičného. Svoje postoje a filozofie (rebéliu, protest) vyjadruje pomocou viditeľných subkultúrnych prvkov ako nitmi zdobené kožené bundy, roztrhané oblečenie, potetované telo, účesy (vlasy zafarbené namodro, ružovo, fialovo...), príčesky, ozdoby (reťaze, cvoky, piercing) alebo iné módne výstrelky. Cieľom je upútať na seba pozornosť ľudí, a vzbudiť rešpekt, dokonca strach vo svojom okolí. Avšak je to len vonkajšia maska, pretože pod koženou bundou a vytetovanou pokožkou najčastejšie sa skrýva krehká a zranená duša!

Áno to je vo svete. Žijeme v dobe, keď v spoločnosti nastala veľká kríza morálnych noriem. Pojmy ako správne, dobré alebo krásne, slušné či neslušné je dnes veľmi relatívne a podľa osobného názoru každého jednotlivca iné, rôzne. O tom, či je niečo dobré alebo zlé, sa ľudia, hlavne mladí ľudia, informujú u takých ľudí, ktorí tiež nevedia veci a vplyvy správne rozsudzovať. Pýtajú sa svojich kamarátov, ktorí rovnako rozmýšľajú. – „Však je to dobrý film, dobrá hra, dobrá hudba...?“ a pod. „Je to dobré, veď aj môj kamoš to potvrdzuje.“ – hovoria. Niekedy však je to dobrý jed, dobrá pasca satana. Nepýtajú sa Pána, rodičov ani duchovne zreých kresťanov, ale tých, ktorí ich názory potvrdzujú. To, čo niekedy bolo hanbou, dnes je cnosť. To, čo niekedy bolo normálne, dnes sa stáva nenormálnym, a to, čo niekedy bolo nenormálnym, dnes nielenže sa stáva normálnym, ale štandardom, normou, čo každý musí nasledovať. V opačnom prípade nás zákony džungle prevalcujú. A tak sa stáva, že v morálnej oblasti aj kresťania stratia orientáciu a identitu. **V takomto svete žijeme. Ale my nie sme z tohto sveta! Naša identita je iná!** My sme kráľovské kňazstvo, svätý národ, žime hodný svojho povolania! Nemôžeme asimilovať!

Raz na hostine bola jedna športovo zameraná rodina, ktorá nejedávala ťažké, nie príliš zdravé jedlá, i keď tie vyzerali a chutili úžasne a deti by rady jedli. Oni však sa toho zriekli a viedli k tomu aj svoje deti: „My sme športovci. To je naša identita! Máme pred sebou vysoké ciele, a športovci to nejedia.“ (***) z kázne br. J. Lakatoša)

Naša identita, to, kto sme, sa prejaví v tom, ako žijeme.

1Kor 9:24-27 „Či neviete, že tí, ktorí bežia o závod, bežia síce všetci, ale iba jeden berie víťazné? Bežte tak, aby ste uchvátili! A každý, kto zápasí, zdrža sa všetkého, a tamí teda preto, aby dostali porušiteľnú korunu, ale my neporušiteľnú. Preto ja teda tak bežím, ako ten, kto nebeží na neisto; tak šermujem päšťou, ako nie čo by som bil do povetria, ale do tvári bijem svoje telo a podmaňujem ho, aby som snád' iným kážuc nebol sám taký, ktorý sa nedokázal.“

Žid 12:1-4 „Preto aj my, keď máme taký veľký oblak svedkov okolo seba, zložme každé bremeno a ľahko obkľučujúci hriech a tak s trpezlivosťou bežme pred nami ležiaci beh o závod hľadiac ta na Veľvodcu viery a dokonávateľa Ježiša, ktorý miesto radosti, ktorá ležala pred ním, strpel kríž opovrhnutie hanbou a posadil sa po pravici trónu Božieho. Lebo povážte toho, ktorý strpel od hriešnikov také sebe protirečenie, aby ste umdlievajúc neustali vo svojich dušiach. Ešte ste sa nesprotivili až do krvi v borbe proti hriechu.“

2Tim 2:3-5 „Ty teda znášaj zlo ako dobrý vojak Ježiša Krista. Nikto, to bojuje, nemieša sa do záležitostí všedného života, aby sa zapáčil svojmu vojvodcovi. A keď aj niekto zápasí nebude korunovaný, keby nezápasil zákonite.“

Videli sme, že vplyvy tohto sveta skrz médiá a influencerov diktujú životný štýl, imidž, krásu a módu, ktoré pre kresťana, ktorý beží svoj beh, a ako dobrý vojak Ježiša Krista chce bojovať zákonite, podľa pravidiel, nie sú prijateľné. Je to pokušenie, útok na identitu hlavne mladých ľudí, ktorí majú dilemu: „Mám prijať seba, svoju identitu, ako Božie úžasné stvorenie, „majstrovské dielo“, alebo odmietnuť a dať si masku, ktorá nie je totožná s mojou identitou?“

Tento svet je ako jeden maškarný ples. Ľudia nosia masky. Herci so širokým úsmevom však v reálnom živote, bez tejto masky, sú tiež nešťastní, trpia na depresie a často zomierajú na predávkovanie drogami. Koľko slávnych, úspešných ľudí, celebrít sa dostalo na psychiatriu, alebo hľadalo východisko vo samovražde! Mysleli si, že smrť všetko ukončí. To je najväčšia lož diabla!

Často aj mladí ľudia sa skrývajú za masku, pretože nedokážu prijať seba, svoju identitu ako úžasné Božie stvorenie. Pre väčšinu je to samozrejmosť, pretože Boha nepoznajú a nevedia o tom, že sú Božím majstrovským dielom. Kto im to povie? **Ale Ty si Božie dieťa! Nemusíš nosiť masku!**

Nemusíš sa nechať manipulovať celebritami tohto sveta. Som presvedčený, že si krásna, krásny. Tvojim vzorom nemusí byť čarodejníca Jezabel, ktorá spôsobom maľovania očí chcela očarujúcim pohľadom zhypnotizovať kráľa Jehu, ktorý mal podľa Eliášových slov vykonať nad ňou rozsudok (2Kr 9:30-37). **Ty nemusíš zmeniť svoju identitu** a pretvarovať sa za inú, **ako Jeroboáмова žena**, podľa vzoru influenceriek. Ty si iná, úžasná! TY si TY! Stvorená na Boží obraz! Chrám Svätého Ducha!

Boh nie je proti kráse, ale chce, aby naša prirodzená krása vychádzala z vnútra, z krásneho charakteru, ktorý žiari z prívetivej, radostnej tváre. Striedme oblečenie je cenné tým, že umožňuje, aby z nás vyžarovala vnútorná krása. V Božích očiach toto je skutočná krásou bohobojných žien.

„*Podobne aj ženy nech sa ozdobujú slušným odevom s cudnosťou a zdržanlivosťou, jednoduchým účesom, bez zlata a perál, bez drahocenných šiat, nech sa ozdobujú tým, čo sluší ženám, ktoré sa priznávajú k bohobojnosti, totiž dobrými skutkami*“ (1Tim 2:9-10).

„*Tak podobne ženy... Vaša ozdoba nech nie je vonkajšia: nápadné zapletené vlasy, navešané zlato, naobliekané prepychové šaty, ale to, čo je skryté - vnútorný človek srdca v neporušiteľnosti, krotkosti a tichosti ducha, čo je drahocenné pred Bohom.*“ (1Pt 3:3-4).

Vyzývavé módné výstrelky, sexi oblečenie, prehnané ozdobovanie sa, kriklavý mejkap a iné sú často prejavmi vnútorných komplexov, komplexu menejcennosti, či nedostatočného seba prijatia, alebo vedomej či nevedomej nespokojnosti s Božím darom, s tou Bohom danou prirodzenou a skutočnou krásou. Nie je však riešením, komplexy zostanú! Často je tam zranená duša a je to len zastretie komplexov svojho vnútra pred sebou a pred ľuďmi, nedostatok odvahy dívať sa do očí sebe, ľuďom, skutočnosti. Je to maska, niečo umelé, umelá krása! V skutočnosti pod maskou je úplne iná osoba! Môže to byť však aj túžbou vynikať z davu alebo prejavom snahy o prijatie zo strany sveta, o priazeň kamarátov, kamarátok. Aby ťa prijali do partie? Nechceš byť iná, chceš kráčať s davom a prúdom tohto sveta? Kam? Tam, kde kráčajú oni?

Drahá sestra, uvedom si, že v Božích očiach si krásna, vzácna a milovaná princezná!

V dnešnej dobe sa veľa hovorí o ochrane prírody. Neprirodzené umelé veci, chemikálie škodia prírode a ničia jej krásu. Keď naše vnúčatá boli malé, často sme im premietali krtkove dobrodružstva. Jeden príbeh hovorí o tom, že zvieratká premaľovali celý les, stromy, kvety, vtákov aj samých seba, aby tak vystrašili a vyhnali zlú líšku z lesa. Potom prišiel dážď, ktorý všetky farby zmyl a zvieratá bez líšky sa radovali. Predstavte si, čo by bolo, keby sme povedali, že lístie stromov nemajú peknú farbu, tá zelená farba im nepristane, treba ich premaľovať na ružovú a ozdobiť ich ako vianočné stromčeky zlatými retiazkami. Človek by takto pretvoril celé lesy, ovocné stromy a kvety, hovoriac, že Stvoriteľ nemal dostatok fantázie. Ako by ti chutilo jablko prefarbené hrubým fialovým náterom, ako by ti voňali nasprejované kvety? Kde by zmizla originálna krása prírody, ktorú jej Stvoriteľ dal? **Všetko by stratilo svoju identitu!** Nehľadali by sme, či sa medzi ozdobami nenachádza náhodou aspoň jedno neprefarbené ovocie? Vďaka Bohu, k takémuto kroku ničenia prírody ešte nedošlo.

To, čo sa deje vo svete, a sčasti miestami sa tlačí aj do cirkvi, už nie je len prikrášľovanie, ale zamaskovanie Bohom danej prírodnej krásy. Božie majstrovské dielo človek môže len pokaziť. Naše telo má byť chrámom Svätého Ducha a každý kresťan si uvedomuje, že napr. fajčením či smilstvom by sa tento chrám poškvrnil. Pýtam sa, či sa ten chrám nepoškvrňuje hrubými kozmetickými nátermi, napodobňovaním inšpiratívnej fantázie tvorcov módy propagovanej sex-symbolmi, top modelkami z bezbožných časopisov? Či sa takýmto spôsobom neničí krása? Všetko je umelé, premaľované a „*ozdobené ťažkými retiazkami*“, takže sotva sa nájde niečo z tej pôvodnej identity, z tej originálnej a pôvabnej prirodzenej krásy, ktorú Stvoriteľ dal ženám. Neadekvátny ľudský zásah je prírode na škodu. Pravda, stromy sa ošetrujú, orezávajú, ovocné a okrasné stromy sa upravujú, ale tým sa neznetvorujú. Podobne, keď ženy svoju krásu s nenápadnou, slušnou miernou a ozdobovaním decentne upravujú – ako Písmo hovorí (1Tim 2:9) – je to v poriadku.

Drahé sestry, prosím Vás, majte odvalu objaviť svoju, od Boha darovanú, prirodzenú krásu! **Majte odvalu prijať svoju identitu** a dať dole masku, aby bola zjavená tomuto svetu, v ktorom všetko je postavené na hlavu, vaša ozajstná krása! Začnite iný trend! Nieкто to musí začať! Nechceš práve ty? Následne požehnanie bude zjavné a žiaduce pre mnohých a čoskoro nájdeš nasledovníčky.

Uvedomovanie si svojej identity dáva odvahu.

Odkiaľ si vzal **odvahu** Gedeon porozbíjať modly svojho otca? Tým, že keď ho anjel oslovil, uvedomil si, že on nie je **zakomplexovaný, bojzlivý muž** s pocitom menejcennosti, ale – ako Boží posol mu povedal: **udatný hrdina!**

Odkiaľ si vzal **odvahu** Dávid postaviť sa proti obrovi Goliášovi? Vyrástol medzi ovečkami, avšak žil s Bohom, poznal Ho, mal s Ním skúsenosti, poznal svoju identitu a v mene Hospodinom aj svoju autoritu! **Stal sa hrdinom viery!** Každý muž chce byť hrdina, chce vyzeráť ako Superman, Batman, Spiderman alebo Terminátor. Ja sa však spýtam, je niekto, **kto by sa chcel podobáť na rumeného, pohrdnutého pastierika Dávida?** Môžete si predstaviť, ako vyzeral? So svojim prakom a svojimi päť kamienkami oproti Goliášovi určite nevyzeral ako Terminátor! Ale išiel v mene Hospodinovom! **Toto je hrdinstvo!**

Odkiaľ si vzal **odvahu** prorok Nátan napomínať kráľa Dávida? Z Božieho poverenia.

Odkiaľ si vzal **odvahu** prorok Eliáš postaviť sa proti 450 Bálovým prorokom a 400 prorokom Ašery? Odkiaľ si vzal **odvahu** prorok Micheáš ako jediný prorokovať Achabovi, že sa nevráti víťazne z boja, a že do úst jeho štyristo prorokov Hospodin poslal ľstivého ducha, pretože chcel Achaba oklamať? Odkiaľ si vzali **odvahu** traja mládenci Sedrách, Mésach a Abednego v Babylone, aby sa pod hrozbou hodenia do ohnivej peci neskláňali pred zlatým obrazom? Oni boli pred zlatým obrazom v tom istom zástupe s ostatnými, ale keď každý sa skláňal zlatému obrazu, oni zostali stať. **Takáto veľká skúška viery pre nás všetkých sa čoskoro bude opakovať!** Odkiaľ si vzali silu a odvahu? Ten proces sa už začal vtedy, keď Daniel a traja jeho priatelia si zaumienili vo svojom srdci, rozhodli sa, že budú verní svojmu Bohu aj v zajatí **a nepoškvria sa s pokrmami Babylonu** (Dan 1:8). Nerobili kompromisy, pretože poznali svojho Boha. I keď sa dostali do ohnivej pece, oheň im neuškodil, len povrazy z nich zhoreli. Nebolo v ich moci tomu všetkému zabrániť, ale oni sa neprispôbili väčšine ani pod hrozbou smrti. (Dan 3). Taktiež Daniel napriek zákazu a hrozbe sa rozhodol, že sa bude modliť k jedinému živému Bohu. Odkiaľ si vzali odvahu? Pretože **uvedomili si svoju identitu, ktorá dáva odvahu a spôsobuje vernosť!** Odkiaľ si vzal **odvahu a smelosť** Ján Krstiteľ povedať kráľovi Herodesovi: „*Nepatrí sa ti žiť so ženou svojho brata!*“ – i keď zato musel stratiť svoju hlavu!

Hrdinovia viery, mučeníci, prví kresťania radšej boli ochotní ísť na smrť než by PRAVDU zapreli. Nerobili žiadne kompromisy. PRAVDA – i keď je sama – ani pod hrozbou smrti nebude kráčať s davom NEPRAVDY! Oni spoznali, KTO JA TEN, ktorý ich povolal, Ktorý za nich svoj život dal, vstal z mŕtvych a žije. Mysleli to s Ježišom smrteľne vážne. „*Tu je trpezlivosť a viera svätých.*“ (Zj 13:10). Títo všetci boli verní preto, lebo poznali a milovali svojho Boha, poznali svoju identitu v Kristu, ktorá dáva odvahu a spôsobuje vernosť! Pretože nemilovali svoje životy až do smrti. Toto slovo hovorí Biblia aj o víťazoch poslednej doby. „*A oni zvíťazili nad ním 1) pre krv Baránkovu a 2) pre slovo svojho svedectva 3) a nemilovali svoj život až do smrti.*“ (Zj 12:11). Budeš medzi nimi?

Identita, odvaha, vernosť. 11. kapitola listu Židom hovorí o hrdinoch viery. Ich identitou bola odvaha a vernosť. Aj Pán Ježiš hovorí v podobenstve o hrivnách (Mt 21:19-30) o sluchoch, ktorí boli verní, resp. neverní. To bol ich charakter a **identita: Verný sluha!**

15) ZACHOVANIE IDENTITY – vernosť a tolerancia v polarizovanom svete

Čo je vernosť? Vernosť je ovocím Svätého Ducha. Slovo viera (grécky „pistis“) obsahuje 4 pojmy: uverenie, dôveru, poslušnosť a vernosť. Vernosť znamená za každú okolnosť, aj v skúškach vytrvajúcu, trvalú (nie chvíľkovú) a dôslednú (nie náladovú) poslušnosť motivovanú láskou, na základe osobného rozhodnutia voči nejakej osobe, zásade, poznanej pravde, povolaniu, povereniu, záväzku, zmluve, sľubu – aj za cenu nepochopenia, prenasledovania či utrpenia. Vernosť nie je jednorazové, momentálne nadšenie, ale **dôsledná vytrvalosť.** Život sa skladá z mnohých maličkostí a momentov, v ktorých máme zotrvať verní.

Základom každej vernosti je vernosť k Bohu. Vernosť Bohu znamená predovšetkým dôslednú a nekompromisnú **vernosť k Jeho Slovu.** Kto nemá Božiu bázeň, ten nebude verný ani k Bohu, ani v manželstve, ani v službe, v podnikaní, ani na zvereným majetkom, ani na malom ani na veľkom.

O vernosti sa nedá hovoriť bez záväzku, bez zmluvného vzťahu, teda pred uzavretím zmluvy. O vernosti medzi mužom a ženou môžeme hovoriť až po uzavretí manželského zväzku. Pred uzavretím zmluvy je potrebné neverne vypovedať každú inú zmluvu, rozviazať všetky iné zväzky, ktoré sú v rozpore s vernosťou k novému zväzku.

Ľudia sú verní hriechu, svojim záľubám, náboženským tradíciám, niekedy výslovne aj satanovi, pretože s ním uzavreli zmluvu. Ak chceme byť verní Bohu, tieto staré zväzky, zmluvy neverne musíme zrušiť, lebo dvom pánom slúžiť sa nedá. V tomto ohľade vernosť Bohu znamená radikálne vypovedať nevernosť hriechu, svetu, nebiblickým tradíciám a satanovi. Nie je to vždy ľahký boj. Avšak Boží pokoj sa nachádza len na ceste vernosti a nekompromisného nasledovania Pána Ježiša.

Vernosť sa skúša cez rôzne skúšky, skrz udalosti, v pokušení, v skúškach života, v službe, avšak **Boh odmení vernosť verných**. Jozef si zaumienil vo svojom srdci, že radšej pôjde do väzenia, ale sa nepoškvrní Putifárovou ženou a za svoju vernosť časom bol bohato odmenený. V Jozefovom prípade vidíme krásny príklad vernosti aj po ľudskej úrovni: jeho vernosť, lojalitu Putifárovi, k svojmu pánovi, ktorého si vážil. Chceš byť a zostať verný Bohu do konca? Učiň rozhodnutie!

Nikdy nebolo, nie je ani nebude ľahké rozhodovať sa za vernosť. Zvlášť v dnešnej dobe mylne chápanej a príliš zdôrazňovanej tolerancie, a v polarizovanom svete, v ktorom dnes žijeme.

Tolerancia má viacero významov. Znamená povolené odchýlky. Používa sa napr. v lekárstve (tolerovanie liekov), v matematike, v športe (časový limit), v strojárstve, v spoločenskom živote atď.

Tolerancia je aj technický pojem ako povolená nepresnosť. V strojárstve sa používa v súvislosti s montážou súčiastok, keď jedna súčiastka má zapadať do otvoru v inej súčiastke. Teda otvor má byť väčší než hriadeľ, podľa požadovanej funkčnosti súčiastok, ale v medze prípustnej normy, buď pevné s presahom, alebo voľnejšie. Ak odchýlky medzi otvorom a hriadeľom sú príliš veľké, je to neopraviteľný nepodarok, patrí do šrotu. Keď však presah hriadeľa je príliš veľký, súčiastky ešte sa dajú opraviť, napr. obrúsiť.

Tolerancia v spoločnosti aj v cirkvi znamená znášanlivosť, zhovievavosť. Neznamená však bezzásadový kompromis! Sú určité normy spolunažívania aj v spoločnosti ako aj v cirkvi. V spoločnosti sú to zákony, v cirkvi Božie Slovo, Biblia.

Keď učenie alebo morálka v cirkvi je príliš voľná - je to ako nepodarok, patrí do šrotu (hriech).

Keď je morálka prísna, dá sa opraviť, obrúsiť s láskou. Láska – tak ako olej – znižuje trenie.

Tolerancia voči svetu môže znamenať, že tolerujeme ľuďom vo svete ich modloslužbu, ich hriechy, ich náboženstvo. **Čo iné môžeme robiť, než tolerovať?** Nemáme vo svojej moci zmeniť svet, môžeme však mať vplyv, žiť svedecký život a v láske napomínať, dokonca milovať ich, i keď nám ubližujú. Na začiatku svojho kresťanského života som niekoho vykázal z kancelárie, kde som robil, pretože zahrešil. Potom prišiel vedúci a dôrazne mi dal na vedomie, že ja nemám žiadne právo z kancelárie nikoho vykazať, lebo to nie je moje súkromné pracovisko, ale štátne. Áno, uvedomil som si, že vo svete musím ľudí jednoducho tolerovať. Čo iné by som/sme mohol/mohli robiť? Tolerancia znamená zhovievavosť. Aj Boh je zhovievavý, toleruje ich aj nás. To je ešte milosť Božia. Boh aj voči nám prehladol časy nevedomosti.

Naša tolerancia k svetu však neznamená kompromis, súhlas, schválenie alebo napodobňovanie spôsobov, životného štýlu alebo zmýšľania tohto sveta. Platí to, čo Pán povedal Jeremiášovi: „*Nie ty sa máš obrátiť k nim, nech sa oni obrátia k tebe.*“ (Jer 15:19).

Moderná doba nás na každom kroku vyzýva k bezhraničnej tolerancii, aby sme nemali kritické zmýšľanie. Božie Slovo však hovorí: „*...aké spoločenstvo má svetlo s tmou? A aký je súlad Krista s Belialom, a aký má podiel veriaci s neveriacim? Ako patrí k sebe Boží chrám a modly?*“ (2Kor 6:14-16).

Všeobecné pravidlo spolunažívania znie: „*V podstatných veciach je potrebná svornosť, jednota, jednomyselnosť, v nepodstatných voľnosť, trpezlivosť, vzájomná tolerancia a vo všetkom láska.*“ Otázkou však býva: „*Kde je hranica medzi podstatnými a nepodstatnými vecami?*“ Je to často veľmi relatívne a individuálne. K odpovedi na túto otázku potrebujeme múdrosť a Božiu bázeň, ktorá je počiatkom múdrosti.

Biblia to vyjadruje takto: „*Ak je to možné, nakoľko to závisí od vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi.*“ (Rim 12:18). „*A nezúčastňujte sa s neposlušnými na jalových skutkoch tmy, ale ich radšej ešte kárajte. Lebo o tom, čo oni tajne robia, je mrzko aj len hovoriť.*“ (Ef 5:11-12).

Tolerancia medzi náboženstvami nemôže znamenať kompromis, zjednotenie, prispôsobenie sa k niektorým alebo spoločne dohodnutým pravidlám.

Tolerancia hriechu a vplyvu sveta v osobnom živote je predovšetkým osobná vec každého veriaceho pred Bohom, ale pretože my spolu tvoríme zbor, cirkev, súkromný život sa nedá oddeliť od života zboru. „*Či neviete, že málo kvasu nakvasuje celé cesto?*“ (1Kor 5:6).

Tolerancia verzus polarizácia

Žijeme v dobe, keď sa v duchovnej oblasti po celom svete šíri zlo ako vírus vo vzduchu. Proti rôznym epidémiám je možno nariadiť karanténu, ale tak ako sa nedá zachytiť vietor a zastaviť ho karanténou, ani vírusy, zlo a hriech sa nedajú zastaviť. K dnešnej generácii vietor prináša smrteľný vírus s názvom **individualizmus a relativizmus**. To znamená, že dobré a zlé, správne a nesprávne nie sú absolútne pojmy, ale menlivé a relatívne, ktoré vždy závisia od osôb, od okolností, od sociálnych pomerov, od výchovy a pod. Dnešnú dobu snáď najlepšie charakterizuje verš z Biblie, ktorý bol napísaný v dobe duchovnej anarchie, v dobe sudcov a tento výrok charakterizuje túto dobu: „*V tejto dobe ešte nebolo kráľa v Izraeli a každý robil to, čo bolo správne v jeho očiach*“ (Sd 17:6, 21:25).

Žijeme v polarizovanom svete. Tak ako severný pól je vzdialený od južného, tak je polarizovaná spoločnosť. Ľudstvo odjakživa hľadá ideálny systém spoluzitia. Dejiny ukazujú, že v histórii ľudstva vždy sa striedala diktatúra s anarchiou. Opravdivá demokracia by mala byť zdravým balansom, akousi „*úzkou cestou*“ medzi diktatúrou a anarchiou, a vždy mala a má len veľmi krátku životnosť. Slabosťou demokracie je, že nie vždy je „*hlas väčšiny hlas Boží!*“ Ba, najčastejšie to tak nie je. Niekedy len jeden človek zastupuje Boží hlas oproti väčšine, inokedy agresívna menšina chce presadzovať svoju nemorálnu a bezbožnú agendu, žiaľ, niekedy aj úspešne. Božie kráľovstvo však nie je demokraciou, ale Božou vládou tam, kde sa uplatňuje Božia vôľa! Božie kráľovstvo v Ježišovi Kristovi prišlo do srdca znovuzrodených ľudí, v ktorých živote naozaj vládne On, Pán a Kráľ, a sa uplatňuje Jeho vôľa. V plnosti však sa uskutoční až v 1000 ročnom kráľovstve Pána Ježiša Krista.

Pre nesprávne chápanie slobody každá demokracia za krátky čas sa zmení na anarchiu: „*Zhodili sme moc diktátora! Máme demokraciu, máme slobodu, môžeme robiť, čo chceme!*“ Anarchia však pôsobí chaos, ktorý je živnou pôdou pre bezzákonnosť a kriminalitu. Takže k znovunastoleniu poriadku je potrebná „*silná ruka*“ a za krátky čas sa nájde nejaký „*silný muž*“, ktorý urobí poriadok. Tento nový poriadok zas vedie k diktatúre a osobnému kultu „*silného muža*“, čo čoskoro vyvoláva revolúciu, boj za slobodu a za demokraciu. Tento diabolský kolotoč sa neustále opakuje v dejinách sveta a jednotlivých národov a mal vplyv aj na cirkev.

V cirkvi skutočná biblická sloboda je „*úzkou cestou*“ lásky medzi zákonníctvom a liberalizmom. Zákonníctvo by sme mohli prirovnať k diktatúre, a liberalizmus, nesprávne chápaný „*korintskú*“ slobodu k anarchii. Zástancovia týchto dvoch diametrálne odlišných názorov na morálku stoja oproti sebe polarizovane, často so vzájomnou nenávisťou v srdci. Tu však vstúpi do hry aj tretí element, a to je biblická (nazveme to) „*úzka cesta pravdy, lásky slobody a posväcovania sa*“, ktorá nie je prijatá ani zo strany zákonníctva ani zo strany liberalizmu. Zákonníci túto cestu pravej slobody považujú za prílišnú toleranciu k liberalizmu a naopak, liberalisti ju považujú za zákonníctvo. Takto namiesto dvoch pólov sú tu už tri polarizované strany. Tá tretia je „*medzi dvoma mlynskými kameňmi*“ zákonníctva a liberalizmu, a nie je tolerovaná ani jedným z týchto extrémnych názorov.

Takto sa spolarizuje aj spoločnosť. Napríklad, v politike na jednej strane je tu demokraticky zvolená konzervatívna vládna koalícia, na druhej strane opozičná liberálna a „*progresívna*“ menšina. Je príznačné, že konzervatívne názory sa s liberálnymi vzájomne neznášajú, ani sa nemiešajú (ako voda a olej), teda sa polarizujú. Avšak medzi nimi sú menšie strany, ktoré sa podľa svojich záujmov sa pridávajú buď k jednej alebo k druhej strane. Pri ďalších voľbách však „*karty sa obracajú*“, a k vládnej moci sa dostanú liberálni a „*progresívni*“, popierajúci konzervatívne hodnoty, tie menšie strany však medzi nimi, možno, zastupujúci (povedzme) kresťanské hodnoty, sú z oboch strán utláčaní. A to sa môže meniť permanentne pri každých voľbách.

Polarizáciu najviac vidíme v Spojených štátoch, kde sú možnosti voľby len medzi demokratickou alebo republikánskou stranou. **Polarizovaná spoločnosť**. To sme mohli vidieť aj pri týchto posledných prezidentských voľbách.

Keď hovoríme o tolerancii a polarizácii, vidíme, že **tieto dva pojmy sú v protiklade**. Polarizovaná spoločnosť síce hlása toleranciu, ale každá strana žiada toleranciu voči sebe od tej druhej. Každý chce, aby jeho názory, životný štýl a morálka boli tolerované. On však nie je tolerančný voči nikomu.

Takto je v spoločnosti. Ale ako je to v cirkvi Kristovej? Ako sme videli, aj v cirkvi sú názory polarizované. **Nie každý však má pravdu!** Vzájomná tolerancia je potrebná, ale v rámci biblickej normy, hlavne čo sa týka vierouky a biblickej morálky. Predsa ani jeden pastor a biblický zbor nemôže tolerovať nebiblické, falošné učenie! Ani v dnešnej dobe synkretizmu a prílišne zdôraznenej tolerancie! K odhaleniu falošných učení pastor a zodpovedný vodcovia potrebujú dar rozoznávania duchov. Tak isto nemôžeme tolerovať v cirkvi evidentné hriechy a nemorálnosť. Už Pán Ježiš povedal, ako je potrebné jednať, napomínaním, ba aj vylúčením (Mt 18:15-17). O zborovej disciplíne hovorí aj ap. Pavol. (1Kor 5:1-6, 1Tim 1:20).

Pre zástancov liberálnej tolerancie polarizácia je neprijateľná. Hovoria: „*Vy polarizujete spoločnosť!*“ Avšak sa to deje, musí byť a bude sa diať. „*Veď musia byť medzi vami aj roztržky (ROH: „herezie“), aby tí, ktorí sú dokázaní, boli zjavení medzi vami.*“ (1Kor 11:19). Polarizácia znamená aj radikálne oddelenie sa od zlého a od falošného.

V dnešnej dobe mylne chápanej tolerancie aj slová Pána Ježiša sú pohoršujúce, keď povedal: „*Nenazdávajte sa, že som prišiel priniesť pokoj na zem. Neprišiel som priniesť pokoj, ale meč. Lebo som prišiel postaviť syna proti otcovi, a dcéru proti matke a nevestu proti svokre a vlastní domáci budú človeku nepriateľmi. Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden.*“ (Mt 10:34-37). „*Oheň som prišiel hodiť na zem, a čo chcem, ak už je zapálený?*“ (Lk 12:49). Zástancovia tolerancie by Pána Ježiša obviňovali z netolerancie a z polarizácie spoločnosti, dokonca z polarizácie cirkvi! Ale zástancovia tolerancie aj pravých nasledovníkov Pána obviňujú z nelásky, netolerancie a z polarizácie spoločnosti aj cirkvi.

Či sa páči alebo nie, **k polarizácii a radikálnemu oddeleniu sa dôjde!** Dokonca aj v cirkvi! A urobí to sám Pán! „*Vtedy sa zhovárali medzi sebou tí, ktorí sa báli Hospodina, druh s druhom, a Hospodin pozoroval ušami a počul, a bola písaná pred ním pamätná kniha pre tých, ktorí sa boja Hospodina a myslia na jeho meno. ... na deň, ktorý ja učiním ... Vtedy sa navrátite a budete vidieť rozdiel medzi spravodlivým a bezbožným, medzi tým, kto slúži Bohu, a tým, kto mu neslúži.*“ (Mal 3:16).

Rozdelenie: „*Hovorím vám, že tej noci budú dvaja na jednej posteli; jeden bude vzatý a druhý zanechaný. Dve budú spolu mlieť; jedna bude vzatá a druhá zanechaná. Dvaja budú na poli; jeden bude vzatý a druhý zanechaný.*“ (Lk 17:34-34, Mt 24:40-41).

„*A pošle svojich anjelov s trúbou veľkého zvuku, a zhromaždia jeho vyvolených od štyroch vetrov, od jedných končín nebies až po ich druhé končiny.*“ (Mt 24:31).

Múdre a bláznivé panny sa postupne polarizujú, nakoniec budú oddelené! (Mt 25:1-13).

Pšenica a kúkol' rastú spolu, nakoniec bude oddelené. (Mt 13:24-30, 36-43).

Pšeničné zrno bude oddelené od plevy! (Mt 3:12, Lk 3:17).

Polarizácia znamená zároveň aj zjednotenie. Zjednocujú sa obidva póly. Aby som použil spomenutý príklad, zjednocujú sa zástancovia liberálnych „progresívnych“ názorov, ako aj konzervatívni politici, pritom do jedného či do druhého tábora, ako magnet priťahujú nerozhodných stúpcov menších strán, ktorí sa podľa svojich záujmov sa pridávajú buď k jednej alebo k druhej skupine.

Napriek tomu, že v celosvetovej politike je teraz značná polarizácia, svet sa zjednocuje, globalizuje. Pripravuje sa nový, globálny celosvetový poriadok. Je to znamenie poslednej doby. Otázkou však je, **či sa zjednocuje aj cirkev?** Na tejto úrovni tiež je polarizácia a zjednocovanie. Zjednotia sa aj bláznivé panny, ako aj múdre.

O jednote kresťanov sa veľa hovorí a môžeme sledovať dve polarizujúce tendencie: Po prvé, sú obrovské organizačné snahy zjednotiť všetkých kresťanov, denominácie, ba aj pohanské náboženstvá za cenu veľkých kompromisov. Druhá tendencia, ktorú môžeme sledovať, je to, čo pôsobí Svätý Duch medzi znovuzrozenými kresťanmi. Božím zámerom je k príchodu Pána Ježiša pripraviť **jeden** zvláštny ľud, jedno čisté, sväté a jednotné Telo, v ktorom spojivom medzi údmi je láska, rozliata skrze Svätého Ducha.

Jednota, jednomyselnosť v cirkvi, v zbore je veľmi potrebná, žiadúca, ba nevyhnutná záležitosť. Podľa slov 133. žalmu, tam, kde bratia (a sestry) prebývajú v jednomyselnosti, Boh prikazuje svoje požehnanie. Tam, kde je jednota podľa Boha, je požehnanie, pomazanie, moc Svätého Ducha, plodnosť, láska, radosť a pokoj: Boží život.

Je zjavné, že je rozdiel medzi zmýšľaním a mentalitou povojnovej generácie a generácie po nežnej revolúcii. Títo sa narodili už do tohto virtuálneho sveta, ako som už spomínal, „v mobilom v ruke“. Tí starší žili v komunizme, mladší v dobe individualizmu. V Božom kráľovstve však nie sú žiadne „izmy“. **Generačný problém v Cirkvi Kristovej nemusí byť!** Tajomstvom jednoty je premena zmýšľania, metamorfóza. Znovuzrodenie je premena mysle, ale aj vonkajšia premena. Tak ako škaredá húsenica sa premení na krásny motýľ. Tak ako sčítania zlomkov v matematike. **Pamätáte sa ešte?** K riešeniu problému najprv je potrebné nájsť a určiť spoločného menovateľa, potom je potrebné proporcionálne premeniť aj čitateľov tak, že sa postavia na spoločného menovateľa a úplne stratia svoju pôvodnú identitu. Keď to chceme preložiť do kresťanského jazyka, každý jedinec musí stratiť svoju pôvodnú identitu, svoj názor a postaviť sa na spoločného menovateľa, ktorým je Božie Slovo. My všetci máme tú istú Bibliu! Musíme sa vzdať svojich názorov, svojvôle, premeniť sa a postaviť sa na spoločný základ. **Stojí to za to**, lebo výsledkom je požehnanie!

Generačný problém v Cirkvi Kristovej nemusí byť, keď aj mladí aj starí žijeme perspektívou večnosti, v očakávaní Pánov príchod. Drahí bratia a sestry! Tento deň je veľmi blízko, „...Syn človeka príde v hodinu, o ktorej sa nenazdáte.“ (Mt 24:44). Som presvedčený, že ľudské dejiny, tak ako bežci na dlhej trati, sa dostali do posledného kola, a **už sme v cieľovej rovinke!** „Či neviete, že tí, ktorí bežia o závod, bežia síce všetci, ale iba jeden berie víťazné? Bežte tak, aby ste uchvátili! A každý, kto zápasí, zdrža sa všetkého, a tamtí teda preto, aby dostali porušiteľnú korunu, ale my neporušiteľnú!“ (1Kor 9:24-25).

Je čas si uvedomiť a brať vážne, upevňovať svoju identitu, pretože život, služba, dielo každého z nás bude skúšaná: „Jedného každého dielo vyjde najavo, pretože to ten deň ukáže, lebo sa zjaví v ohni. A jedného každého dielo, aké ktoré je, sám ten oheň skúsi.“ (1Kor 3:13). **Pred skúškami v budúcnosti nás zachráni len silná osobná identita!**

Nech je vďaka Bohu za dokonalú obeť Pána Ježiša Krista, za Jeho spasiteľnú milosť. Zvykneme hovoriť, že k Jeho dokonalému spasiteľnému dielu nič nemusíme, ani nemôžeme priložiť. Avšak, Jeho milosť „nás aj vyučuje, aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a aby sme rozumne a spravodlivo a pobožne žili na tomto svete očakávajúc blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista, ktorý dal sám seba za nás, aby si nás vykúpil od každej neprávosti a očistil sebe ľud zvláštny, horlivý dobrých skutkov.“ (Tit 2:11-14). Áno, Jeho obeť je dostatočná, ale len pre tých, ktorí zotrvajú verní dokonca. „A preto, že bude rozmnožená nepravosť, ochladne láska mnohých; ale **kto zotrvá až do konca, ten bude spasený.**“ (Mt 24:12-13).

„A tak, moji milovaní bratia, budte pevní, nepohnutelní, rozhojňujúci sa vždycky v diele Pánovom vediac, že vaša práca nie je márna v Pánovi.“ (1Kor 15:58).

S týmto záverom Vám prajem víťazný život a hojnosť Božieho požehnanie, v mene Pána Ježiša!
Amen!

S láskou, Váš brat, Jozef Tóth

IDENTITA

Jozef Tóth